

DANSATORII LUI MÜLLER

dramă în două acte
de Ákos Németh

Traducere de Ildikó Fank

PERSONAJE:

FERI HORVÁTH

BARON

IEPURE

ERIKA } membrii trupei de dans „Müller”

RITA

JUTKA

ANDREA

IMPRESARUL

EDIT KASS, critic de dans, patruzeci de ani

STRĂINUL ÎN HAINE DE PREOT

Periferie

BARON: Mai ai vreo țigară?

(Pauză)

HORVÁTH *(holbându-se în flacara unui chibrit)*: S-a terminat, frățioare. Adună-ți lucrurile și-ntinde-o! *(Pauză)* S-a ars, dragul de el.

Baron îl privește mut

HORVÁTH *(desenând pe mână cu chibritul înnegrit)*: Mi-am promis câte-n lună și în stele... De-ar fi cerul o coală albă... Aș fi în stare să jur oricui fidelitate oricui pe ea!

Baron surâde rece

HORVÁTH: Dă-mi piatra aia. Cioburile ar face ca noaptea să sune ca un clopoțel.

BARON *(liniștit)*: Stai odată liniștit.

HORVÁTH: Nu ți-e frig la spate lipit de zid? Atunci mă pun și eu pe spate. Dacă acum ar sta aici un vagabond îmbrăcat în hainele tale și te-ar privi în ochi, te-ai mira doar.

Cârciumă

HORVÁTH: Dac-ai auzi cum îmi bate inima! Ca o unitate de cavalerie... Numai inimile pure bat așa.

BARON: Ar trebui să plecăm naibii odată de-aici, altfel vom înnebunii cu toții. Ce o să-i spui Ritei c-ai întârziat atât de mult?

HORVÁTH: Nu datorez socoteală nimănui. Dacă nu-i convine poate să plece. Tu și cu mine datoram socoteală doar nemernicului ăluia... Tu mai crezi în el?

BARON: Îți comand o cafea. Ce loc împruțit. Mai câteva săptămâni ca astea și mi-e teamă că vom devenii clienții casei. Se mai întâmplă că omul să nu se mai poate imagina într-un alt loc decât unde a nimerit odată întâmplător.

HORVÁTH: Auzi? Niște oameni aleargă pe strada. Cine sunt ei și oare de ce aleargă? Omul a ajuns să se simte ca într-un acvariu. Nu mai înțeleg ce a devenit totul. Până și Rita... *(Se gândește)*

BARON: Ar trebui să comit o mare nemernicie. Să mă remarc. Ha-ha-ha, ce s-ar căca pe ei!

HORVÁTH: Poate ar trebui să fim catolici. Aia măcar au sprijin... Le cunoști povestea?

BARON: Evanghelia?

Un apartament

HORVÁTH *(apleacat pe fereastră)*: Cum se rostogolește pietricica pe tinichea. *(Aruncă mai multe)* Așa s-ar rostogoli și amintirile mele. Dumnezeu cu voi! Adieu! Așa le-aș spune. Dumnezeu să vă binecuvânteze! Dumnezeu să vă binecuvânteze!

RITA *(intră)*: Pe cine saluți?

HORVÁTH: Baron a plecat?

RITA: Pândești întruna strada.

HORVÁTH: Ai făcut ceva de papa?

RITA: Unde ați fost de fapt... iarăși? *(Către sine)* L-ați căutat, așa e?

HORVÁTH: L-am căutat... pe cine?

RITA: Păi, despre cine vorbim, spune-mi!?

HORVÁTH: Și când l-a așteptat Erika în gara? Și încă cât timp! I-a scris lui Andrea când ajunge.

RITA: A mințit.

HORVÁTH: Dacă minte el, atunci mint și eu.

RITA: Mai încet, Jutka doarme înăuntru.

HORVÁTH: Ajunge omul în sfârșit acasă și ce-l așteaptă?

RITA: Tu aici nu vii acasă.

HORVÁTH: Dar unde?

RITA: Ai uitat unde suntem?

HORVÁTH: Anotimpurile au luat-o razna. Ba plouă, ba arde soarele... dacă n-aș ști în ce lună suntem, nici n-aș crede.

RITA: De ce râzi?

HORVÁTH: Dac-ar fi Baron aici ar întreba, păi, în ce lună suntem? Pe tine, firește, nu te poate surprinde așa ceva - săptămânile, lunile și banii... tu le ții socoteala. Nu-i așa, îngerul frumos al inimii mele?

RITA: Poți să râzi.

(Pauză)

HORVÁTH: Ce frumoasă ești astăzi! Ca o icoană. De-aș fi pictor...! *(Rânjește)* Te-aș picta Madonă somnoroasă cu gât lung. Măinile ți-ar fi lungi și privirea lungă. Ai putea să-ți arunci rimelul. O Sfântă Fecioară gotică din vremea declinului. Cu ochi verzi. Ți place El Greco?

RITA: Eu pe tine te plac.

HORVÁTH: Auzi? Ce-i cu muzica asta?

RITA: Ieri... am visat cu noi.

HORVÁTH: Ce-i asta? Ce-i asta? Abia se aude. Doar chinuie omul.

RITA: M-ai bătut în vis. Ce vis!

HORVÁTH: Ce cartier!

RITA: Ar trebui să-l așteptăm pe poștaş în stradă. Probabil că îi e frică de voi și ne ocolește cuibul cel drag.

HORVÁTH: Nu-i e frică, numai că n-are ce să ne aducă.

RITA: Hai să dispărem de-aici. Să fugim! Știu de câteva zile că Müller ne-a părăsit definitiv. Nici măcar o telegramă nu ne va trimite că ne așteaptă undeva.

HORVÁTH: Cum adică știi?

RITA: Simt.

HORVÁTH: Prea puțin. Trebuie să ne scoată din căcat.

RITA: Cei doi băieți or să plece în curând.

HORVÁTH: Crezi?

RITA: Numai cine-i orb nu vede.

HORVÁTH: N-au unde să plece.

RITA: Hai să plecăm și noi, te rog.

HORVÁTH: Ce spectacol am fi capabili să facem? Din ce am trăi?

RITA: Peste o săptămână expiră chiria apartamentului. Müller n-o să ne trimită bani. Până acum n-a trimis de nicăieri. Dacă mă gândesc bine, acum ar trebui să fie în Berlinul de Vest...

HORVÁTH: Berlinul de Vest nu mai există.

RITA: Problema cu noi este că...

HORVÁTH: Da?

Rita nu este atentă

EDIT *(intră)*: Bună ziua.

HORVÁTH: Ia te uită! Deci dumneata, Edit? Bine ați venit în celula condamnaților la moarte.

RITA: Bună.

EDIT: Ce frumoasă te-ai făcut, fata mea.

RITA: Vezi, nici despre noi n-o să mai scrii critici. Probabil că trupa ni s-a desființat.

EDIT: Ați dat faliment? *(Pauză)* Nu pot să vă ajut. Lumea noastră e frumoasă, e perfectă, dar de ajutat nu pot să vă ajut.

HORVÁTH: Să nu vă pară rău. Ce treabă aveți cu noi? Edit, dumneata ești critic de dans, te vei descurca oricum. O să scrii și explicația eșecului nostru.

EDIT: Dumneata faci mișto acum. Asta mă jignește. Mie îmi pare foarte rău de voi.

HORVÁTH: Asta nu mă ajută cu nimic. Mai bine mi-ați da un sfert de milion să plătesc datoriile. Adică pe cele mai urgente.

EDIT: Poate ar trebui să plecați în provincie.

HORVÁTH: Dar ne este bine așa. Putrezim aici între cei patru pereți împreună ca să nu-și mai simtă nici unul dintre noi atât de apăsătoare singurătatea. Aproape că vorbesc ca un poet, nu vi se pare? Adică bat câmpii. Dar cum altfel să vorbească un dansator? Jur că mi-aș scrie memoriile dacă cineva ar fi interesat de ele!

EDIT: Dumneata ești atât de naiv încât am început să te plac. Și inocența are mai multe nivele.

HORVÁTH: Fumați prea mult, se simte la voce. Ce spuneți? Câți ani aveți? Vă dau vreo patruzeci. Semiobscuritatea vă prinde bine. Acum sunteți chiar plăcută. Doar vocea aia...

EDIT: Vi s-a mai spus că sunteți bădăran?

HORVÁTH: Știți că mă enervează cum zâmbiți? Nu vă stă bine amabilitatea.

EDIT: Sunteți supărat pe mine.

HORVÁTH: Doamne ferește!

EDIT: Cum să nu. Aveți și de ce.

HORVÁTH: Nu-mi mai zâmbiți așa că vă tai.

RITA: Terminați odată vă rog. Mă doare capul.

HORVÁTH: Vaită-te doar. *(Iese)*

RITA: Pun de-o cafă. *(Iese)*

ERIKA *(intră)*: Tu aici?

EDIT: Bună, Erika.

ERIKA: La mine ai venit?

EDIT: E foarte apăsătoare atmosfera la voi.

ERIKA: Doar nu te simți stânjenită? Hai, dă-ți drumul!

EDIT: Țtia îți vorbesc despre mine.

ERIKA *(batjocoritor)*: Așa e.

EDIT: Îți fac capul calendar. Cum îndrăznesc să deschidă gura? Vulturilor!

ERIKA: Ești bolnavă?

EDIT: Când deschid gura le poți vedea mațele. Vor să devoreze totul. Dragoste... Mi-e scârbă de ei.

ERIKA: Dragoste? Cu tine n-am să fac copii, asta e clar.

EDIT: Știu că ești prea sigură de cât de mult însemni pentru mine.

ERIKA: Sunt frumoasă?

EDIT: Mă-ntreb numai... Cum să nu vin aici, ce altceva aș putea face?

ERIKA: Te bălbăi?
ERIKA: Nu râde de mine.
ERIKA: M-am săturat de tine.
EDIT: Te rog!
ERIKA: Ajunge.
EDIT: Cum poți să...
ERIKA: Vrei să te culci cu mine?
EDIT: Cum poți fii așa ordinară?
ERIKA: De asta ești tu îndrăgostită de mine!
EDIT: Numai de n-ai râde.
ERIKA: Iar ție îți tremură stomacul, firește. Te vaiți ca un câine bătut. Îmi aștepți mângăierea. Să mă spăl înainte?

Edit se șterge la ochi

ERIKA (zâmbește) Mă iubești?
EDIT: Nemernica mică. Ai uitat câte îmi datorezi.

Erika iese râzând, trânteste ușa

EDIT: A încuiat-o... Doamne, și eu am ajuns să mă uit după ea prin găura cheii. Deschide, te rog, deschide... Doamne, oare mă aude măcar? Mi-a pierit vocea... gâtul mi-e uscat de parcă... cât e de cald aici! Deschide, te implor. Îți explic totul. (Plânge. Își pudrează pe fața urmele plânsului. Iese)

Jutka intră somnoroasă

ERIKA (intră): A plecat?
JUTKA: Am auzit-o aici scărpinând ușa ca o pisică.
(Pauză)

ERIKA: Mă cac în părerea tuturor. (*Se machiază la oglinda mare*) Te-ai odihnit?

JUTKA: Dacă dorm adânc, de multe ori mă sperii când mă trezesc. Cât suntem de vulnerabili în somn. Nu ne gândim la nimic. Dacă nu ne mai putem întoarce? Dacă ne pierdem conștiința...

ERIKA (*cu hotărâre*): Da, mă tirez. Degeaba nu întreb, eu știu că știi. Aici te simți de parcă ar trece totul pe lângă tine. Ceva nu se întâmplă. Nu mai sunt de șaptespe... (*Pauză*) Dacă ți-aș fi eu mătușă, nu te-aș lăsa să dormi atât. De ce nu te-ntorci la ea? Ești încă tânără. Te-a crescut până acum, o să-ți dea bani și de acum încolo. Pur și simplu trebuie procedat de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

JUTKA: Când am fost copil, de multe ori credeam despre ea că este o pasăre îngrozitoare. Se apleca noapte asupra mea...

ERIKA: Cum arăt astăzi?

JUTKA: Probabil c-ar trebui s-o ucid.

ERIKA: Și-acum gândești ca un copil încă.

JUTKA (*se-ntinde pe canapea, închide ochii*): Și eu am să plec de-aici.

ERIKA: Da, arăt bine de tot. Soră-mea a născut acum doi ani și în ce hal îi atârnă sânii! Eu, doamne ajută, sunt încă într-o formă bună. Dumnezeu mare, ce m-aș face dacă n-aș avea nici asta. Doamne. (*Pauză*) Omul se simte real doar atunci când se uită în oglindă.

JUTKA: Tu crezi în Dumnezeu, nu-i așa?

ERIKA: De când te interesează așa ceva?

JUTKA: Lasă-mă să dorm.

Erika dă din umeri, iese. Baron intră. Deschide sertarele. Se așează lângă Jutka, o sărută
(*Deschide ochii*) Müller...

BARON: Dormeai?

JUTKA: Mă gândeam doar. Peste zece ani voi fi deja celebră. Aici trăim că într-o cutie. Ai loc doar pentru gânduri.

BARON: Vrei să pleci și tu?

JUTKA: Nu știu. Nu știu nimic. Sentimentele mele... pisică între porumbei. Cine naibă știe ce va fii mâine? Poate o să plecăm de-ici...

BARON: Numai pe Müller îl am în cap zilele astea, tot timpul pe el. Oare ce face acum, la ce se gândește?

RITA (*vine împreună cu Horváth*): Imaginați-vă c-am ieșit să pun de-o cafea și am uitat să aprind focul.

BARON: Pari obosită.

RITA: Nici eu n-am dormit azi-noapte. N-are importanță. Baron, a plecat Edit Kass?

BARON: A fost aici?

HORVÁTH: Când nu e aici?

JUTKA: Cum bat clopotele! E o biserică pe undeva prin apropiere.

HORVÁTH: Ceasul mi-a rămas în urmă.

BARON: Bătaia clopotelor, asta este un lucru moral. Când am fost copii ne cățăram în turn. Ții minte Jutka? Omul ar crede că-i beat. Cum răsună. De parcă ar fi tot aerul beat că să rezoneze... Clopot! Coardă vocală în gâtul lui Dumnezeu. Omul ar avea chef să se prefacă în aer pur!

RITA: Mai e cafea. Vrei și tu?

JUTKA: Ce căcatul meu va fi cu noi?

HORVÁTH: Nu pot să umblu pe apă, și nu pot să împart pâine. Cel care ar fi fost în stare de asta nu e aici. E mai mult ca probabil că eu nu sunt în stare de nimic.

JUTKA: Nici eu nu cred.

HORVÁTH: M-am hotărât. M-am hotărât definitiv: vindem tot ce a rămas. Costumele, camioneta, tot. Fiecare începe să trăiască așa cum poate. Fiecare primește niște bani și adio.

ERIKA *(se sprijină de ușa, lângă ea Andrea)*: Ieri erai de altă părere.

HORVÁTH: Cu toții mințim, nu? M-am săturat de amintiri, mă cac pe ele. Mi-am dat sufletul, mi-am dat inima, bătea aici sub nasul vostru, dar nu mai suport. Ultimul spectacol l-am avut acum trei săptămâni. Nimeni n-a fost interesat. Nici măcar voi. Cred că într-adevăr s-a terminat.

ANDREA: Și acum? Acum ce va fi?

HORVÁTH: Pe el îl iubeau toți, pe mine nimeni. Până și Jutka... Cine ar crede că o asemenea fetiță poate iubi și poate disprețui în halul ăsta? Cine ar fi crezut că toți l-am iubit așa pe acest șarlatan? A eșuat în salvarea lumii cu noi, este dureros să te trezești... Trupă destrămată de vrăbi, fiecare dintre noi se uită doar la cine s-ar putea cuibări? Dacă...

ANDREA: Eu nu vreau să plec de-aici. Totul va fi în ordine. Simt asta, simt. Nici nu mă pot gândi la altceva.

HORVÁTH: Da, dacă l-aș vedea acum... Ne-a umilit. Dacă l-aș vedea acum pentru o clipă... *(Își masează tâmpla)*

ANDREA *(pentru sine)*: Eu nu vreau să fac ulcer.

HORVÁTH: Familia... familia este o chestie întunecoasă, o chestie de noapte. Și cadavrele se descompun în întuneric. Fiecare tremură de ură. De unde aveți puterea să tremurați așa? Doar niște bani... niște bani...ce o să primiți. Și nimic nu va fi în ordine.

BARON: Ce vânt puternic a început să bată! Tatăl nostru, vântul, ne va fi oaspete. Se plimbă în jurul casei ca un câine care păzește turma. Ding-dong, auzi, frate? De ce nu este trupul omului plin de ferestre și uși să-l măture vântul!

HORVÁTH: Ce mai vreți de la mine, hm?

RITA: Baron!

BARON: Sufletele rățacite pornesc la drum pe vreme din asta. E timpul să-ncepem turneul.

ERIKA: Și ție, Horváth, și vouă tuturor ar trebui să vă fie rușine.

ANDREA: N-aud nici măcar ce spun. Ce tunete!

RITA: Baron, geamul!

ANDREA: Unde e Iepure?

HORVÁTH: Totuși, ce am putea face?

ERIKA: Eu fac carieră în timp ce voi putreziți aici cu toții.

JUTKA (*către Horváth*): De ce? De ce te credeai în stare?

ANDREA: Dacă a rămas afara, s-a udat learcă.

JUTKA: Știi ce ești tu?

HORVÁTH: Ai grijă la gură, broscui.

RITA: Dă-mi drumul, vântul dărmă tot!

BARON (*rânjește*): Uite-l acolo! Vine!

JUTKA: Un căcat de nimeni cu cap gol. M-ai înțeles, nu-i așa?

RITA: Dă-mi drumul, idiotule.

ERIKA: Bani? Despre ce bani tot vorbești, fraierule? Sau vrei cumva să fugi de creditorii?

BARON: Doar nu vrei să închizi geamul, nu? (*Râde*)

IEPURE (*cade înăuntru, ud complet*): Domnilor! A venit furtuna!

În doi

ANDREA: Și Rita? Și tu?

HORVÁTH: O să ne căsătorim, da. M-am hotărât să fiu fericit, orice ar fi. Nu doresc nimic altceva decât să mă duc la lucru-n fiecare dimineață... Unde? Totuna. (*Entuziasmat*) O să fiu un om obișnuit cu un costum gri, trei copii și datorii modeste. O să mă uit la televizor. Vai, ce de căcat o să fie! Doamne ajută! Eu voi fi fericit!

ANDREA: De ce râzi?

HORVÁTH: Păi, nu-i o prostie?

ANDREA: Tu... o iubești pe Rita?

HORVÁTH: Mult. Ea e femeia vieții mele, trebuie să știi asta. Ce e?

ANDREA: Nimic. Sunt palidă?

HORVÁTH: Un pic.

ANDREA *(în oglindă)*: Da, cred că mi-ar face bine un pic de aer de munte.
(Își pune fard pe față)

HORVÁTH *(nu e atent)*: La naiba! Cât de fericit voi fi!

ANDREA: E ceva mai bine?

HORVÁTH: Se spune că sunt încrezut. Trufaș! Da! Sunt respingător de încrezut!
 La naiba, sunt totuși mai presus de toți, nu? Cine ar zice altceva?

ANDREA: Fii atent.

HORVÁTH: Poate tu, hm?

ANDREA: Ți place părul meu așa?

HORVÁTH: Și asta are o cauză! Cine ar fi... dar cine ar fi de partea mea? Cine ar... da! Cine ar merita asta?

ANDREA: Nici nu mă auzi.

HORVÁTH: Dar se poate ca un om să se cace pe ceilalți oameni întrecând orice măsură?

ANDREA *(se uită pe geam)*: Or fi plecat ceilalți?

HORVÁTH: Se poate oare?

ANDREA *(se întoarce)*: Nu te-nțeleg.

HORVÁTH: Ce naiba, am întrebat ceva!

ANDREA *(inocent)*: Dar nu-ți place de mine?

HORVÁTH: Maupassant-ul ăla avea vârsta mea când i-a apărut brusc sifilisul ereditar. *(Mormăie)* A crezut că orbește, îl chinuiau niște crize groaznice. Și-a tăiat gâtul, dar a fost salvat și a ajuns la nebuni. Se târa în patru labe și-și mânca propriul căcat. Ultimul lucru pe care l-a scris: „domnul Maupassant a ajuns animal, iată-l”.

Andrea îl sărută
(derutat)

Nimic nu putem face fără să rămână nepedepsit.

ANDREA: Și Rita?

HORVÁTH *(mirat)*: Doar sunt îndrăgostit de ea! Unde-s ăștia? *(Se sărută)*

Același loc, în doi

BARON: Simt parfum de femeie!

IEPURE: Tu știai unde lucrează Erika de două săptămâni?

BARON: Am rămas aici în cacao.

IEPURE: Știi locul ăla pe strada Herceg? Deci acolo.

BARON: Asta da! Nici n-o credeam în stare!

IEPURE: Așa-i.

BARON: Asta-mi place, frățioare. Păi, mi-e foame.

IEPURE: Aici nu se poate mânca liniștit. În apartamentul ăsta te izbești tot timpul de cineva.

BARON: A mânca, adică a fura. De când suntem toți pe conturi diferite, simt cum se apropie moartea de foame.

IEPURE: Deși ce mare e apartamentul.

BARON: Dar unde-mi sunt ultimi bani deja?

IEPURE: Au fost banii mei, dar hai să nu intrăm în detalii.

BARON: Ține-ți gura, nenorocit cu defect de vorbire, ce ești.

IEPURE: Nici nu se mai observă.

BARON: Admirabil e creat corpul uman! Când stomacului îi e foame, îi e foame întregului om. Oare de ce e așa?

IEPURE: E pită aici. Și ceva prăjitură...

BARON: *(cu scârbă)*: Ăsta nu se jenează, mănâncă ca un porc. Prostule! Mănânci prăjitura cu ketchup?

IEPURE: Vorbești ca un polițist. *(Se apucă de burta)* Mă-ta.

BARON: Acum îi e rău. Mă fac de râs cu tine, ăsta-i adevărul. Nu se poate arăta omul cu tine în societate. Ce-i asta aici? Cine a împrăștiat cărțile astea pe jos, hm?

IEPURE: Citeam doar. N-am putut să aleg.

BARON: Interesant obicei. Nu fă mizerie că Rita îți sucește gâtul. Mai ales nu împrăștia cărțile lui Horváth. *(Se urcă încălțat în pat, pe spate, se holbează-n tavan)*

IEPURE: Baron, în America au doborât recordul la povestit de bancuri, știi? Patruzeci de ore, tată!

BARON: N-am fost eu.

IEPURE: Dar câte cărți au ăștia! Eu zic să ducem câteva la anticariat. Rita se va bucura c-or să încape mai bine pe raft.

BARON: *(nu e atent)*: Sigur.

IEPURE: Astea două sunt în plus cu siguranță. Și asta mare albastră.

BARON: Despre ce e?

IEPURE: Ceva opere. Nimic interesant. S-o luăm și pe asta, cele cu ilustrații sunt bine primite la anticariat. Ei, putem pleca. *(Nedecis)* Ar trebui o pungă.

În două

ANDREA: Tu folosești Libresse? Poate o să-l încerc și eu.

RITA: *(împachetează)*: Fumezi mult.

ANDREA: Cui îi pasă. Doar atunci ar avea sens să mă las dacă aş putea folosi mască de gaz și pe stradă.

RITA: Tu nu împachetezi?

ANDREA: Nu.

RITA: Crezi prea tare în întâmplare. Noi plecăm de-aici.
 ANDREA: Tu și cu Feri?
 RITA: Toți. Deși se poate ca cei doi băieți să-l mai închirieze. De altfel totuna.
 ANDREA: Tu și cu Feri...
 RITA: Nu te-nțeleg.
 ANDREA: Ai grijă cu băiatul ăla.
 RITA: Ce treabă ai tu cu asta?
 ANDREA: Ai doar grijă cu el.

În doi

HORVÁTH: Împachetezi deja?
 RITA: Numai ce este absolut inutil. Știi că urăsc să fac lucrurile pe grabă.
 HORVÁTH: Ordinea este sufletul lucrurilor.
 RITA: Bate-ți joc numai.
 HORVÁTH: Mă și duc în baie să aranjez periutele de dinți în ordine, una după alta, așa cum se cuvine.
 RITA: Ar fi și timpul.
 HORVÁTH: Și fiindcă ești atât de neatentă și încă nu mi-ai scris pe pantofi care e dreptul și care e stângul, astăzi a fost doar norocul meu chior că i-am nimerit. Ei, s-a și supărat deja. Cred c-am dat de belea. *(O consolează)*
 RITA *(râde)*: Du-te de-aici, tâmpitule.
 HORVÁTH: Spune-mi bunico, de ce ai săni așa frumoși?
 RITA: Sunt exact așa cum trebuie.
 HORVÁTH: Și spune-mi bunico, sper că n-ai dinți ascuțiți. *(O sărută)*
 RITA: Dar eu sunt lupul ascuns în pielea bunicii. *(Îl sperie)* Lupul trebuie acum să se ducă să spele vasele din păcate.
 HORVÁTH: M-am uitat în ochii dumitale frumoși, domnișoară mică. Așa m-au vrăjit!
 RITA *(oftează)*: De nu m-aș fi uitat eu în ochii tăi!

În două

ANDREA: De fapt nu înțeleg ce faci.
 ERIKA: De ce? Și tu ești exact lafel ca și mine. Nici tu nu vei mai fi balerină. De altfel suntem lafel cu toții. Scoate-te din căcat cum poți. Nimănui nu-i pasă.

ANDREA: Și banii pe care îi câștigi?
ERIKA: Se duc. Nu sunt așa de mulți. Un simplu bar de topless. De ce ți-e rău, la plajă tot atât se vede din mine.
ANDREA: S-au bucurat măcar că tu știi să dansezi?
ERIKA *(râde)*: Sunt cumva naivă?

Pe stradă

JUCĂTOR *(vorbește foarte repede, abia de înțeles)*: Am pus-o în asta sau în asta, vă rog să-mi spuneți acum! Trei cutii de chibrite, nici-o înșelăciune, fără nisip în ochi, aici e biluța, acolo-i biluța, unde e biluța? Aici este. Nu, nu aici,- aici. Fiți atent la mâna mea, nici-o drăcie.

IEPURE: Are mână iute copilul, nu glumă!

JUCĂTOR: Vă rog să pariați. Sau dumneavoastră! Domnule, aici nu puteți pierde.

PARTENER I *(din mulțime)*: Minți tu. Ne înșeli.

JUCĂTOR: Să mor eu! Nici-o vrăjitorie, nici-o înșelăciune. Aici e biluța, acolo-i biluța, nu este nicăieri biluța. Ba e aici! Ați văzut-o! N-ați văzut-o? E aici, sau nu? Domnule, nici dumneavoastră nu jucați cu mine?

PARTENER II: Să joace călăul cu tine. Păi, cum plătești?

JUCĂTOR: Trei la unu. Domnule, și dumneavoastră? Trei la unu, cel mai ușor câștig, aveți nevoie doar de ochii dumneavoastră buni. Pariati! Pariati! Dacă ezitați, vi se duce norocul. Trei la unu dacă câștigați, dacă aveți ochi buni, eu pierd. Aici este biluța. Hop-hop, aici e! Încercați-vă norocul.

IEPURE: Eu nu. N-am nici un ban.

JUCĂTOR: E timpul să-l triplați. Hop-hop! Uite-o aici!

BARON: I se mișcă bine mâna, aia-i clar.

IEPURE: Cum nu obosește!

PARTENER I: E în asta oare... Nu, în asta.

JUCĂTOR: Păi, hotărâți-vă.

PARTENER II: Zic că-n asta.

JUCĂTOR: Domnule, ați câștigat. Vă felicit. Țineți trei mii.

PARTENER II: E nevoie de ochi buni!

JUCĂTOR: Hop-hop! Unde e biluța, aici e biluța! Aici-aici, nu aici! Unde se rostogolește... Aici se rostogolește. A prins-o fiecare? Pariati, domnule. Hop-hop, în care e? *(Se întoarce)*

Partenerul I ieșind din mulțime ridică o cutiuță, biluța este dedesubt. O pune înapoi, se retrage, foarte repede

Nu îndrăzniți să jucați. Poate vi se duce norocul.

TRECĂTOR: Deci... în asta e.

JUCĂTOR: Ați pierdut. Hop-hop-hop! Se rostogolește biluța, iar se rostogolește, aici se rostogolește, acolo se rostogolește. Pariati, poate aveți mai mult noroc! Hop! Pariati!

BARON: (*zâmbește batjocoritor*): Păi, eu pariez.

JUCĂTOR: Pe care?

BARON: Îți cumpăr toate cutiile, frățioare. Toate trei.

JUCĂTOR: Aia nu merge, domnule. (*Partenerii ies în față*)

BARON: Mi-e teamă că merge. (*Doboară masa. Către Iepure*) Ia banii.

În două

EDIT: Am venit să-mi iau la revedere.

ERIKA: Drăguț. Și ai adus flori.

EDIT: Nu mai rezist cu tine.

ERIKA: Floare florii, așa-i?

EDIT: Am înnebunit, m-am tâmpit. Ce va fi nu știu.

ERIKA: Ești o fată drăguță, Edit.

EDIT: Simt că-i gata.

ERIKA: Doar n-ai să plângi aici?

EDIT: Gata, gata. Nu te mai iubesc.

ERIKA: (*în șoaptă*): Nu poți pleca oricum.

Edit respiră greu, stă fără să scoată o vorbă

În doi

BARON: Țăran de țigan împutit! Mama voastră... De mult n-am mai alergat atât. Numără-i, frățioare. Cât?

IEPURE: Zece bătrâne.

BARON: Jumătatea?

IEPURE: În total.

BARON: Mama lor. N-au muncit nimic ăștia astăzi. Porci împutiți!

IEPURE: Iar acum nu-i au nici măcar pe ăștia.

BARON: Or să-i aibe din nou în curând. Și ție îți pare rău de ăștia. Bandă de hoți!

IEPURE: (*râde moșic*): Cât ești tu de prost. Și noi?

BARON: Ăștia-s doar niște țigani. Trebuia să-i batem măr.

IEPURE: Dacă vrei să te-mbogățești în felul ăsta, n-ai să ajungi departe. Țștia or să-ți dea mașele în brațe înainte să ajungi în pușcărie.

BARON: Despre ce tot vorbești, prostule? Nimic nu e periculos. Acest cuvânt și-a pierdut sensul. Te aperi doar! Și pârnaia? Nici unul dintre noi n-avem apartament și nici n-o să avem vreodată. Ce căcatul meu aștepti?

IEPURE *(râde moșic)*: Exagerezi.

BARON: Eu sunt cetățean al Republicii Ungare, amice. Polițștii mă salută înainte să-i salut eu.

IEPURE: Baron de mahala...

BARON: Hai să bem ceva.

IEPURE: Câte stele! Fiecare dintre noi are o stea...

BARON: Ale noastre sunt căzătoare.

IEPURE: Aia e a mea. Abia clipește. Căcățel mic...

BARON: Ți-am luat banii. E mai bine să fie în același loc.

IEPURE: Știi cine o să ajungă ceva? Andrea. N-are scrupule. Știi, am fost odată împreună.

BARON: I-ai tras-o? Dai din gură doar.

IEPURE: Nici n-a fost așa de demult. Țți spun că n-are scrupule.

BARON: A fost și cu mine. Este așa dacă bea. Toate femeile sunt așa.

IEPURE *(nu e atent)*: Ar trebui s-avem patruzeci de ani. Sau cei din cincizeci și șase! Ei încă s-au dus în America, ei?

BARON: Dar bărbații sunt tot așa.

IEPURE: Eu n-am să fiu de patruzeci! N-am să fiu. Maică-mea săraca zicea, „vai cât de mult căștigi”. „Mult, mult, vreau să fiu bogat” - îi răspundeam. *(Șoptește unei bancnote precum un îndrăgostit)* Ce valorezi, căcatule? *(O mototolește cu ură oarbă și o aruncă)*

BARON *(o întinde și o pune în buzunar la Iepure. Prost dispus)*: Nu țipa. Hai să mergem. Poate au găsit ăștia un loc unde să putem da din fund. Să mergem să exersăm...

IEPURE *(face furios un spagat pe asfalt. Se uită în sus)*: Eu nu mai vreau să dansez, nu pricepi?

Piață părăsită, departe lumină de neon

STRĂINUL *(în îmbrăcăminte civilă de preot)*: Dumneavoaștră lucrați în bar?

ERIKA: Ce vă pasă?

STRĂINUL: Dansezi în local, fata mea, și îți arăți nurii ... nu ți-e tristă inima?

ERIKA: Lăsați-mă, dispăreți.

STRĂINUL: Inima Lui este tristă, îl așteaptă pe mielul pierdut. Fii mielul alb al lui Dumnezeu, fata mea, (*Își deschide geanta*) milostivitatea Lui peste noi.

ERIKA: Vă rog nu, vă implor. Vă rog...

STRĂINUL (*cu un briceag*): Trebuie, fata mea, trebuie. Înțelege: așa trebuie să se întâmple.

Apartament, în trei

BARON (*intră*): Domnilor!

HORVÁTH: Ăsta-i beat.

BARON: Cum să nu, firește. Arăt zbârlit, m-am suprasolicitat,- mă gândeam la ce se gândesc alții. Deși, urmând exemplul tău, e cel mai simplu să te gândești la femei. Ele ne iubesc, ele-i iubesc pe toți, nu-i așa, frumusețea mea? Omul se gândește tot timpul că are de-a face cu vreo regină, o regină scandinavă tristă căreia dintr-o cauză oarecare îi plac grăjdarii.

HORVÁTH: Nu ești tu un pic...?

BARON: Firește că omul devine nesigur, c-ar fi totuși vorba de o regină... Și iată ce se întâmplă în spatele regilor. Mă înroșesc.

HORVÁTH: Îmbracă-te, broscui, până îl dau afară pe animalul ăsta.

BARON: Un pahar de adio, tovarășilor? Să bem pentru doamne, pentru regina!

ANDREA: Să le comanzi pe curvele tale, știi?

HORVÁTH: Urâtă treabă, Baron, urâtă. Cine are sifilis să nu umble după fete, micuțule Baron. Sufletul tău are o boală venerică, porcule. Nu ești în stare decât să fuți totul.

ANDREA: Nu urlați! Dumnezeule, ce va fi aici? O să vină toți.

HORVÁTH: Cât de mult te urăsc, șobolanule. Mâncător de căcat! De câte ori ne-ai stricat treaba și apoi făceai grimase de față cu Müller.

BARON (*cu ură*): Despre ce tot vorbești?

HORVÁTH: Fii foarte atent, gunoiule. Dacă n-o ștergi de-aici în două secunde, pentru totdeauna, îți sparg botul.

BARON: Mă urâști, ai? (*Râde mojić*) Rita ta te așteaptă dincolo jumătate de noapte, doar un zid vă desparte, și crede că alergi zi și noapte peste tot ca să rezolvi treaba noastră. (*Obscen*) Să mă duc la ea să nu aștepte degeabă? (*Se bat*)

ANDREA: Isuse, ăștia se omoară!

BARON: Te omor, țăranule.

RITA (*intră*): Ce-i aici?

HORVÁTH: O, nimic... Baron se giugiulea cu Andreuța, am intrat peste ei într-o clipă nepotrivită. Jutka nu era deajuns acestui curvar.

BARON (*râde*): Așa a fost, Andreuța? A fost bine cu mine, micuța mea zână? (*Către Rita*) Feri al tău e mânjit cu ruj până pe gât, n-ai observat?

HORVÁTH: Ajunge! Da, te-am înșelat, proasto. Ce credeai totuși? Doar știi, știi de săptămâni întregi, așa-i? De ce n-ai spus nimic, zdreanță împutită, ce ești? De ce m-ai lăsat să mă chinui așa? Știai foarte bine unde sunt! De mult te pricepi la asta, să mă chinui. Numai pe tine însuși poți să te învinuiești,- de ce ai rămas cu mine? De ce, proastă mică și nenorocită?

ANDREA: Las-o odată că... Cât e de palidă!

HORVÁTH: Toată trupa asta nenorocită! Și mă faceți pe mine vinovat! Uitați-vă odată în oglindă,- căcat mai mare ca voi nici nu există în lume! De câte ori m-am gândit să mă tirez și eu după Müller. De câte ori îmi venea să borăsc din cauza voastră... (*Către Rita*) Și încă odată special din cauza ta, frumusețe blondă ce ești! De ce exiști tu oare? Uită-te odată în oglindă: o găină prăpădită de mahala. Încă șase ani și vei fi bătrână, o să-mplinești treizeci de ani fără să fi făcut ceva în viața!

BARON: O să răgușești, Horváth.

HORVÁTH (*cu plăcere*): Nu ai nici măcar un copil. Imaginați-vă că proasta asta mică nu poate să aibă copii. Ha-ha, nu poate! Gândește-te numai. (*Pleacă*)

BARON (*către Rita*): Numai să nu-mi leșini aici.

La înmormântare. Insert

IEPURE: Măcar de n-ar ploua. În mă-sa.

HORVÁTH (*iritat. Se ține de mână cu Andrea*): Ce porcărie mai e și asta? Să întârzie preotul.

BARON (*încet*): Și tu nu mai bocii atâta.

Andrea se smiorcăie

IEPURE: Cine n-ar urî noiembrie ăsta împutit. N-am nici măcar o haină de iarnă. Pesemne că sunt deja bolnav.

HORVÁTH: Spuneți-mi măcar să nu înjur în cimitir.

IEPURE: Știai Baron că Erika a fost reformată? N-am fost niciodată la o înmormântare reformată.

RITA: Luterană... De altfel e totuna.

IEPURE: De ce, care e diferența?

BARON (*încet*): Taci odată, prost blestemat. Ești într-un cimitir.

IEPURE: De ce, nici măcar să-ntrebi nu mai ai voie?

RITA: Diferența este că Erika a fost șvăboaică și ăia nu sunt reformați, drăguțule. A vrut să se ducă în RFG, dar nu mai există RFG.

IEPURE: A vrut să se tireze? Tu știai c-a fost nemțoaică, Baron?

ANDREA: Poate și-ar fi și găsit de lucru.

RITA *(încet)*: A venit preotul. Cine nu se poartă omeneste, îl scuip.

HORVÁTH: Lui Edit i-a spus careva?

BARON *(rar cu voce adâncă)*: Cine să-i fi spus?

ANDREA: S-au despărțit, nu știați?

RITA: Uite un șervețel.

ANDREA: Mulțumesc. *(Se uită toți la ele pentru o clipă)*

IEPURE: Edit? Ce va ieși și din asta?

RITA: Preotul ne face semn să mergem.

Andreea plânge în hohote

IEPURE *(se uită la cer, își ridică gulerul de la geaca lui de blugi)*: Curva asta de ploaie. *(Ies)*

Apartament, în două

RITA: Măcar termin mai ușor cu mutatul.

ANDREA *(în picioare)*: De fapt... cred că ar trebui să-ți cer scuze. *(Pauză)* Dacă ți-aș povesti cum s-a-ntâmplat...

RITA: Tu ai crezut pe bune că asta mă întristează?

ANDREA: El a vrut. El mă iubește pe mine, să știi. Nu pot să ți-o spun mai finuț. Am stat de vorbă de multe ori... la început n-a fost nimic, nu, doar... *(Visătoare)* a întârziat la fiecare rendez-vous, asta-i urât din partea lui, dar... pe mine mă iubește. Mi-a spus-o,- numai pe mine.

RITA *(tristă)*: Și tu l-ai crezut?

ANDREA: Eu pot să-l păstrez.

RITA: Ai să vezi.

ANDREA: Am nevoie și eu de cineva.

RITA: Toată lumea are.

ANDREA: Atâtă vreme... n-am trăit nicicum.

RITA: Vai, de ce te jenezi?

ANDREA *(izbucnește în plâns)*: Dumnezeuule, eu vreau copii, familie... De ce ești așa împuțită cu mine?

RITA: Să fiu drăguță cu tine?

ANDREA *(respiră greu, se uită într-un colț)*: Știu, e o prostie... dar așa de tare aș vrea ca toată lumea să mă iubească. Sunt obosită. A mers cumva totul pe lângă...

Tac. Rita stă cu capul aplecat

Să te ajut la cărat?

RITA *(dă din cap)*: Păi, Dumnezeu cu tine. Pe mine nu mă mai vedeți.

Andrea o mângăie nesigur

La bijuter. Scenă de substituire

VÂNZĂTOR: La ce v-ați gândit, domnule?

BARON: M-am gândit la futut, dar arătați-mi un ceas frumos de aur.

VÂNZĂTOR: Pofțiți. Sau acesta. Dar pot să vi-l recomand și pe acesta.

BARON: Pot să plătesc în dolari?

VÂNZĂTOR: Desigur, vă rog.

BARON: Pofțiți o mie. Sper c-aveți să-mi dați rest.

VÂNZĂTOR: Dar omule, asta e o bucată de hârtie pe care scrie o sută de dolari!

BARON: O, pardon. *(Scrie)* Încă un zero, așa e perfect.

VÂNZĂTOR: Ei, du-te naibii, băiețușule.

BARON: N-o schimbați? Dumneata ești comandat doar de eul suprem, agentul statului...

VÂNZĂTOR: Dispăreți până nu chem poliția.

BARON *(rânjește, se pune cu cotul pe teigheaua de sticlă, se joacă cu ceasul)*: Sau știți ceva? Nu vreți pur și simplu să mi-l faceți cadou? *(Fața lui la douăzeci de centimetri de fața vânzătorului)* Ar fi frumos din partea duminică. Cine știe, poate altfel mă supăr...

Vânzătorului îi este frică. Baron râde tare. Aruncă ceasul pe teigheaua

Apartament

Andrea și Horváth exersează îndelung, în fața oglinzii, tot felul de figuri de dans; cu tenacitate. Încetul cu încetul camera se scaldă în semi-întineric, cei doi se opresc transpirați. Muzica de balet se aude în continuare

HORVÁTH *(în fața oglinzii cu fata în brațe)*: Vreau să fii o regină. Nu vreau o chestie obișnuită. Perechea încoronată...

Se uită serios în ochii imaginilor din oglinda, camera e acoperită de umbre

Apartamentul însorit

HORVÁTH *(fredonează somnoros un cântec)*

ANDREA *(din bucătărie)*: Ce-i asta?

HORVÁTH: Ce?

ANDREA: Ce fredonezi?

HORVÁTH: Bob Dylan, cred.

ANDREA: Nici nu știam că-ți place...

HORVÁTH: Eram încă la grădiniță când a scris asta. Cum să-mi placă?

ANDREA: Chiar, mai trăiește? (*Brusc*) Știi ce a fost săptămâna asta în rebus? Dacă știu să-i enumăr pe cei din Beatles...

HORVÁTH (*se plictisește. Mai ciupește odată chitara, apoi o pune jos și se întinde pe spate. Se uită la Andrea*) Nu știu de ce femeile sunt mai atrăgătoare atunci când fac muncă casnică? (*Vrea să se ridice*)

ANDREA (*râde*): Lasă-mă acum. Vreau să termin treaba. (*Aduce mâncarea*)

HORVÁTH (*începe să mănânce, apoi scuipă mâncarea*): Pfui, ce-i asta?

Andrea înlemnește

Când înveți odată să gătești? Am douăzeci și cinci de ani, dar încă nu am întâlnit o fată care să gătească o supă ca lume... (*Afurisit*) Afară de Rita... ai putea să te-nscrii la ea la un curs. (*Se duce la fereastra și se holbează afară supărat*)

Sonerie, se uită unul la celălalt

ANDREA: Tu ești, Iepure? Intră...

IEPURE: Te uiți la mine așa de ciudat, ce-i? L-ai așteptat pe George Bush, poate? Transmite că nu vine astăzi pentru că joacă șah în piață cu pensionarii. (*Se așează simțindu-se ca acasă*) Iar apoi se duce la meci. Așadar am venit eu.

ANDREA: Sunt deja ca și câinele lui Pavlov. Dacă sună cineva...

IEPURE: Așteptați pe cineva?

ANDREA: Nu ... nici nu știu. Știi, am rugat un agent să ne vadă, dar el vine abia deseară. Dacă vine.

IEPURE (*o studiază atent*): Nu ești tu gravidă?

ANDREA: Nu, cum să fiu. Doar asta ne-ar mai lipsi. (*Se roșește un pic*) Nu, nu, crede-mă. Nici n-am avea ce să facem cu un copil acum.

IEPURE: Dar eu vorbesc serios...

ANDREA: Doar mi-aș da seama! Se pare că m-am îngrășat un pic. Nesimțire că observi.

IEPURE: Deci nu vine moștenitorul.

HORVÁTH: Taci odată din gură, blestemul lui Dumnezeu ce ești. Nu poți să pălăvrăgești despre altceva? Apare și vorbește prostii. Cum să fie gravidă dacă ia pastile? Și oricum, ce aș face eu cu un copil?

IEPURE: Vorbești de parcă ar fi o insultă. Tații noștri la vârsta noastră deja...

HORVÁTH (*foarte iritat, sacadat*): Îți spun serios că n-am mai întâlnit idiot mai mare decât tine. Tocmai acum când am luat totul de la început... Andreuța știe foarte bine ce aș face eu dacă ea ar vrea să rămână

gravidă. Știe ea. Nici nu-i vorbă de așa ceva, auzi tu, Iepure? Eu n-am să ajung într-un demisol să spăl scutece căcate... Vine prostul aici și ne anunță râzând că are o veste bună. Păi eu nu vreau asta, pricepi, drăguțule? Și asta s-o înțeleagă toți. Nu admit ca Andrea să nască într-un lighean.

ANDREA (brusc, întunecat): Altceva nici n-o să avem vreodată.

Tac. Horváth se duce iar la fereastră, nu se știe la ce se gândește. Andrea iese

HORVÁTH (pe gânduri, într-o stare ciudată): Omul rămâne singur, vezi, Iepure? Și Rita a vrut același lucru, numai că ea n-a reușit pentru că n-am lăsat-o eu. Femeile vor să nască trei kile de carne roz ca apoi să te lase singur... Toată lumea e singură... (Cu un zâmbet întunecat) Numai pe guvern putem conta.

Iepure râde moșic, mănâncă cu poftă cina refuzată de Horváth

(Scormonindu-și unghiile) Poate ar trebui să mă fac politician. Egal, ăștia sunt lafel de exhibiționiști cu toții. Să fiu deputat?

IEPURE (mulțumit): Eu în orice caz am votat cu exhibiționiștii liberi-democrați. Deși sunt foarte simpatici și comuniștii, - cantitatea mare de roșu pe ziduri a înfrumusețat imaginea orașului.

HORVÁTH: Știi care e problema ta, Iepure, tăticle? Că nu crezi în nimic.

IEPURE: He-he, asta e adevărat. De aceea aș putea trăi și fără aer.

HORVÁTH: Să vedem! (Apasă capul băiatului în jos, se luptă râzând. Face o grimasă) Mama mă-sii de viață! Totuși mi s-a făcut foame. (Pauză) Ar trebui să mă însor. Da, cu siguranță... Dar femeile îmi examinează linia vieții încă de când mă prezint. Dubios...

IEPURE: Linia vieții tale îți atârână de pe mână, nu-i greu de urmărit. La tine linia vieții este pur și simplu obscenă, incestuoasă. Ai să trăiești până la o sută cincizeci de ani, porcule. Cât de tare te invidiez!

HORVÁTH (neatent): Întrebarea este, la ce bun totul?

IEPURE (neatent): Când am ajuns printre voi, doar pe tine te imitam. Dar de ce căcatul meu mi-a fost toată treaba asta atât de importantă? Căcatul ăsta minuscul de balet? Și fiecăruia dintre noi? Firește că tu ai zice acum că iar vorbesc doar...

HORVÁTH (neatent): Numai aia te justifică... dacă ai făcut ceva. Doar succesul te justifică. Eu am să ajung cineva... Vrei să-ți torn și ție?

IEPURE: Iartă-mă, n-am fost atent.

ANDREA (intră. Vede că se pregătesc să bea): Nu vreți să ieșiți undeva la o bere? Adevărul este că mi-e un pic rău. (Zâmbeste)

HORVÁTH (asta îl irită enorm): Îi e rău Andreuței, iată... nu tare, doar un pic... Ea face totul doar așa, câte un pic, finuț (I se strânge fața într-o grimasă) elegant... Așa-i? Corect, bravo! Numai cu atenție! De ce să ne implicăm, nu-i așa? Te implor, numai fără efort! Pentru ăla este făcută specia de jos... Așa ți-ai petrecut toată viața. Omul care nu s-a chinuit niciodată ca un câine, nici nu merită să... Chiar, ce ai

putea păți? Mămica te alintă, tăticul te alintă, și iubirile alea minunate, pudrate roz, date cu talc de bebeluș... Fiecare și-ar vârsa și sângele doar ca s-o vadă pe Andreuța zâmbind. *(Râde)* Să-mi tai venele ca să te distrez, dragostea mea? Ai accepta-o măcar ca pe un cadou obișnuit? Vai, ce onoare pe capul meu. Sper ca odată... să te văd ca pe un om obișnuit... să n-ai chef nici să te trezești dimineața... Zâmbetul ăsta și scâncetele tale de dis-de-dimineță... îl scot pe om din sărite... *(Printre dinți)* vreau... să te văd... chinuindu-te.

ANDREA: De ce vorbești așa?

HORVÁTH: Andreuța s-a făcut în sfârșit palidă. Andreuța simte ceva în sfârșit. S-a mișcat ceva în marele întuneric. Măcar de m-ai urî din când în când. De ce ești atât de îndrăgostită de mine?

ANDREA: Eu aștept doar... ca odată... să te-ndrăgostești și tu de mine. *(Țipă)* Ca să mă pot răzbuna, porcule. Uneori... uneori aș vrea să-mi șterg picioarele de tine. Uneori...

HORVÁTH: Mai departe! Bravo! Bravo! Până și cea mai leneșă inimă din lume este în stare să bată... cine ar fi crezut!

ANDREA: Mă omori... de tot. Nimic altceva... nimic altceva n-aștept de luni de zile decât să te îndrăgostești de mine ca lumea. Așa aș fi vrut să am grijă de tine.

HORVÁTH: Iar se pregătește să plângă.

ANDREA: Înțelege că nu vreau să te părăsesc.

HORVÁTH: Și dacă... mi-aș mărturisi dragostea? *(Tac)* Nici atunci? Chiar, ce va fi atunci? Ha-ha, ce va fi?

ANDREA: Nu mă simt bine...

HORVÁTH: Pentru că nu mănânci. De ce nu mănânci? *(Urlă)* De ce nu mănânci? Cine ți-a dat voie să nu mănânci? *(Cu dragoste)* Andreuța, te implor, te iubesc, numai să mănânci, mănânca din asta... e bună... să-ți cer mâna? Să te cer în căsătorie?... Te cer de nevastă, doar asta așteptai... numai să mănânci întâi... șuncă prăjită în ulei. Mie mi-ai pregătit-o ca o nevastă adevărată... cât de mult te iubesc! Îmi vei fi o soțioară bună, nu-i așa dragoste? Fi numai liniștită, doar totul există pentru confortul tău.

ANDREA *(fără putere)*: Îmi este foarte rău.

HORVÁTH: Comod să fie numai, sau asta nu-ți mai place? Nu mănânci de zile întregi, vegetariana mea mică, nu-ți place oare? Doar mângâierile de dragoste-ți plac. Din ele ai mânca cu kilele... *(Doar acum se vede un pic că râde)* Nu-i place Andreuței, nu e pe gustul ei, mâncare grea. Și viața e grea! Iar asta-i doar șuncă, nu ți-e poftă?

Andrea se luptă cu plânsul, mănâncă sughițând, îi vine să vomite

(Șoptește tandru) Pernă moale de puf, asta ne este viața, mămica ne mângâie și ne crește. Cât de mult te iubește! Cât de mult te iubește toată lumea! Andreuța, zâna drăgălașă, cine n-ar iubi-o? Ea îi îndrăgește pe toți,

viața e un zâmbet, nenea e drăguț, tanti e drăguță, primim totul, și Andreuța încet înghite totul...

Andrea vomită, fuge la toaletă. Plânge cu sughituri. Trage apa. Când se întoarce e un pic mai adunată

IEPURE *(între timp):* Cum plânge... Mi se rupe sufletul. Tu chiar n-ai remarcat că-i gravidă?

HORVÁTH *(rece):* Ce treabă ai tu cu asta? *(Către Andrea care tocmai intră)* Am zis că poți conta pe voia mea bună dacă mănânci, nu dacă dai afară.

Andrea stă înlemnită

În doi

JUTKA *(veselă):* Dacă omul bea destul de mult, uită totul, ce caritate! De ce nu mi s-a spus asta din timp? Există tot felul de metode, eu aș putea fi deja profesor în asta, fiicei mele, dacă va exista, am să-i povestesc neapărat, să nu dureze atât de mult până când va învăța singură totul. Dimineața te trezești nenorocit, te uiți în oglindă. Ce te încarcă? *(Bea)* Veselie îmi curge prin vene, veselie arsă de alcool. Da, veselie este de ars pe foc.

BARON *(caută într-un caiet):* Nu știi dacă Edit Kass are telefon?

JUTKA: Telefon? Oare de ce am uitat să-ți spun, te-a căutat mama ta la telefon... va fi aici imediat, cred. A zis că sare pe mătură și zboară înapoi, poate mai face o tură, două pe la prietenele ei și le invită aici la ceai. Cerul... va fi plin de ele, ne putem aștepta să ajungă dinspre est împreună cu norii de zăpadă de noiembrie... Dumnezeu mare, ce-mi place de ele! Mama ta îmi este cea mai bună prietenă, discutăm cum să-l împachetez în scutece pe băiețelul ei... porcul ăsta ordinar. Cum am ajuns eu aici? *(Izbucnește în plâns)*

BARON: Ei, l-am găsit.

JUTKA *(își aruncă părul în spate):* Și ce-i dacă sunt beată? Nemernicule, cum îndrăznești să-mi vorbești pe tonul ăsta? *(Vrea să arunce în el cu o sticlă)*

BARON *(se uită la ea atent):* Număr cum îți crapă neuronii unul după altul.

JUTKA *(nu e atentă):* Eu sunt a naibii de talentată. Pot să devin încă orice! M-au văzut mai mulți agenți.

BARON: Sună la numărul ăsta.

JUTKA *(dă din cap beată):* Cum am ajuns eu aici?

BARON: Lasă-mă pe mine mai bine.

JUTKA *(speriată):* Am douăzeci de ani deja. În curând douăzeci și unu. Numai că... *(Nu continuă)*

BARON: Edit Kass. Vorbește.

JUTKA: Ce?

BARON: Vei fi foarte amabilă cu ea, ne-am înțeles? O inviți aici. Spui că ești singură. Că m-ai dat afară.

JUTKA: Ești dat afară.

BARON: (*printre dinți*): Vorbește naibii odată!

JUTKA: Edit? Ciao. Bine. Îl dau afară pe prostul ăsta mic. Pe cine? (*Către Baron*) Cum te cheamă pe tine? Pe Baron.

BARON: Ești singură. Te simți foarte singură.

JUTKA: (*izbucnește în plâns*): Edit dragă, am rămas atât de singură. Se cacă deja toți pe mine. Câți agenți m-au văzut, nici unu nu mă vrea. Ce va fi cu mine?

BARON: Bine, te descurci de minune.

JUTKA: (*plânge în hohote*): De ce n-am eu pe nimeni? Cu Erika m-am înțeles bine... dar m-a părăsit și ea.

BARON: S-o inviți aici.

JUTKA: M-a crescut mătușa mea. Mă ura pentru că ea e urâtă și bătrână. (*Plânge în hohote*) Maică-mea adevărată... (*Abia se înțelege*)

BARON: S-o chemi aici, proasto!

JUTKA: ... a murit de cancer uterin.

BARON: (*odată cu ea*): Ajunge, nenorocito, prea mult îți plîngi de milă. Spune-i c-o aștepți.

JUTKA: (*se trezește*): Te aștept. (*Pune receptorul jos. Abia deslușibil*) Mi s-a spus că se întoarce. Aveam trei ani.

BARON: Cât ești tu de proastă. Omul n-are amintiri înainte de patru ani. Și să nu mai bei. (*Iese*)

JUTKA: (*își aprinde o țigară*): Dar cum putea să se întoarcă? Doar dacă nu... (*Suflă fumul și se uită la el. Singură*) Firește că omul nu poate face nimic. Probabil că sunt foarte puține lucruri de valoare adevărată în lume. Dar care ar putea fi alea? Toată viața trece cu căutarea lor. (*Suflă fumul*) Cine ne-a pus să jurăm că n-o să mai avem niciodată vreun cuvânt frumos unul pentru celălalt? Caut cu lumânarea cum aș putea să te chinui și tu lafel. Micuțule Baron, greșește doar și eu te mușc că să urlî. De câte ori ne-am înșelat deja unul pe celălalt și nu suntem împreună decât de... de când?

EDIT: (*intră*): Scuze, ușa era deschisă.

JUTKA: (*nu se uită la ea*): Așa de repede? Ai fost foarte rapidă.

EDIT: La urma urmei suntem ca și vecini... Eu i-am spus prietenului tău atunci că apartamentul ăsta este de închiriat ieftin, nu ți-a spus? E frumos aici la tine... adică la voi. (*Liniște*) Firește că-i îngrozitor de scump pentru voi, mă gândesc. (*Liniște*) E vreo problemă? Ai fost așa de ciudată la telefon... Săraca mea micuță, cât ești tu de ciufulită! Doar nu ești bolnavă?

JUTKA *(nepăsător)*: Nu, sunt beată. *(Schițează un zâmbet pentru că Edit, abia vizibil, se retrage)*

EDIT *(nehotărâtă)*: Să pun de-o cafea?

JUTKA *(dă din umeri)*: Eu nu beau așa ceva.

EDIT: Ești udă learcă.

JUTKA: Cum naiba se face ca oamenilor de odinioară nu li se făcea frică atunci când începea să se-ntunece?

EDIT: Cât ești de răgușită. Ești totuși bolnavă.

JUTKA *(nepăsător)*: Trebuie să te fi grăbit tare dac-ai ajuns așa de repede.

EDIT: M-am grăbit tare. Am simțit eu că e ceva în neregulă.

JUTKA: Ai oglindă la tine în casă? Una mare. Cum nu-i nimeni interesat de ce vede când se uită în ea? Și aici este o oglindă din asta.

EDIT: Fetița mea... *(O mângâie pe păr)*

JUTKA: Zici că e frumos apartamentul? Nici măcar mobila nu este a noastră, lauzi lucrurile altora.

EDIT: Așa-i că-mi spui totul? Așa-i că ai încredere în mine?

JUTKA: Doar oglinda asta a dracului de mare!

EDIT: Ar trebui să dormi, ar trebui să te odihnești... păi, cine altcineva te-ar putea îngriji?

JUTKA: Ar trebui s-o sparg.

EDIT: De când știam eu asta! Demult-demult.

JUTKA: Totuși... Omul se sperie doar când se uită în ea. Sau se urăște singur.

EDIT: Totul e așa de murdar aici... câte sticle. Oribil!

JUTKA *(în oglindă)*: Să fiu oare atât de beată? Nu cumva visez toate astea? *(Râde)* Eu fac toate astea și tot ce urmează acum? Eu? *(Își trage pleoapele)* Nu, eu sunt trează.

EDIT: În cadă cu tine, fetiço! Ar trebui să dormi după-aceea.

JUTKA: La naiba cu-mbăiatul. Am obosit de moarte de toate astea. *(Lingușitor)* Să mergem la tine... Urăsc locul ăsta...

Edit tremură toată

În apartamentul lui Edit Kass

BARON *(jefuind apartamentul)*: Știam că știoarfa asta are multe bijuterii... A divulgat până și unde-și ține banii. Proasta! Proasta! Să ții atâta cash în casă după o ială nenorocită. Merită orice pedeapsă... *(Se odihnește, își aprinde o țigară)* Să vedem ce fumează homista asta! Căcat fumează. Ușoară ca aripa unui fluture și scumpă ca otrava. Și e și dulce, pfui! *(Fumează cu plăcere)* Ce de căcat! Să vedem și ce

bea lesbi asta,! Bea pișat... Măcar băutura să-i fie dulce dacă viața-i e amară. Ei, asta chiar nu pot s-o beau. (*O bea*) Dac-aș putea s-aprind lumina... Bine că reclama asta de neon e tocmai aici. Doar n-am să mă-nțep în coaie cu ranga. Și mâine la spital: „Iertați-mă, doamnă doctor, eu m-am înțepat în coaie cu ranga”. (*Muncește. Se pune pup, țigara-i în colțul gurii.*) Sigur că sunt doar așa, un hoțuleț de căcat? (*Se scarpină-n cap, zornăie un lanțisor în mână*) Păi, cine mi-a spus... că nu sunt eu mai mult de atât. Păi, oare sunt eu mai mult de atât? Hm? (*Stă pe gânduri. Muncește*)

Se trănțește o ușă. Baron ascultă

EDIT (*voce*): Pe-aici, pe-aici... Lasă-ți pantofii în baie... ai acolo prosop și tot. Pe-aici.

JUTKA (*voce*): N-ar fi mai bine dacă totuși...

BARON: În pizda mă-sii ce bine c-am închis ușa la loc. (*Se ascunde după perdea cu tot cu pradă. În mână are cuțitul cu care a deschis ușa*)

Edit intră, aprinde lumina, bea din pahar, tremură

JUTKA (*intră*): Ei, ce este? Nu primesc și eu? (*Edit toarnă*) De ce-ți tremură mâna?

EDIT: Doar un pic. Sunt obosită.

JUTKA: Și de ce ți se taie vocea?

EDIT: Pentru că mă doare... gâtul.

JUTKA: Și de ce ești palidă?

EDIT: E din cauza neonului.

JUTKA: Și de ce te uiți așa la mine?

EDIT: Ce cald e aici! (*Face un pas către perdea*)

BARON (*mormăie ca pe o rugăciune*): Trage-o doar și ai murit. Păi trage-o, ce aștepți, trage-o.

EDIT: Nici nu știu ce să-ți spun acum.

BARON (*încercând să o sugestioneze*): Trage-o. Trage-o.

JUTKA: Nimic.

EDIT: Eu n-am mai fost într-o asemenea situație. (*Se îndepărtează de la perdea*)

JUTKA: Nu cred.

EDIT: Ce nu crezi?

JUTKA: De ce minți?

EDIT (*tremură*): Cum îndrăznești tu să-mi spui așa ceva?

JUTKA: Tu de ce îi minți pe toți?

EDIT: Nu știi ce vorbești. (*Se apropie de perdea*) Ai febră.

BARON: Trage-o. Trage-o odată. Sunt aici.

JUTKA: Iar tu ești lesbi.

EDIT *(țipă)*: Ajunge! Ajunge!

BARON *(șoptește)*: Te-aștept, îngerașul meu. Te-aștept, draga mea. Te-aștept aici.

EDIT *(plânge în hohote)*: Nu suport! Nu înțelegi că nu suport? De ce sunteți cu toții așa?

JUTKA: Cum?

BARON: Păi, ce valorează viața ta? Apucă marginea perdelei. Apuc-o. Așa. Și acum trage-o!

EDIT: Urâcioși. Nepăsători. Nu vă gândiți la nimic, nu vreți nimic. N-aveți nimic în voi. *(Pleacă de lângă perdea, o mângâie pe fata)*

JUTKA *(izbucnește)*: Ia mâna ta murdară de pe mine, gunoiule! Te urâsc, mi-e scârbă de tine. Urâsc totul atât de mult încât cel mai degrabă aș muri. Din cauza voastră! Împutiților...

EDIT *(țipă)*: Ajunge!! *(Vrea să deschidă brusc fereastra pentru aer. Trage perdeaua)*

BARON *(zâmbește)*: Bine-ai venit. *(O împunge cu ură oarbă)*

JUTKA *(o lovește cu ranga, fără de sine, abia observându-l pe Baron)*: Crăpi! De-ai crăpa odată! Totul e din cauza ta. Diavol! Sunteți toți niște diavoli. Toți-toți-toți.

BARON: Cum încapе atâta sânge într-un singur om? Cât, cât...

JUTKA: O omor, o omor. Am omorât-o deja destul?

BARON: Tu ești bolnavă! Hai de-aici... valea.

JUTKA: Nu!!!

Baron o trage pe fată. Ies

II.

Cele trei fete îmbrăcate în costume de can-can exersează în fața oglinzii mari. Horváth le conduce cu un elan sălbatic. În finalul dansului, pe trei tacte alunecă trei spagate unul lângă altul. Transpirate, cele trei fete își ridică capetele cu teama reacției lui Horváth. A trecut o jumătate de an.

HORVÁTH *(gesticulează nebunește. Țipă, este nemulțumit)*: A fost jalnic, jalnic! Nu trebuie mângâiați *(Plesnește cu mâna)* ci înnebuniți! Offenbach este o curte nebună de găini, cocoșii clipesc acolo jos cu creierii smintiți. *(Către Jutka)* Nu patinăm, inimioara mea, ci zburăm. Zburăm!

Discul se învâрте iarăși, Horváth zboară într-adevăr, arată aproape în extaz la ce s-a referit: curte smintită de găini. Fetele n-au putere nici măcar să se privească, se uită doar la el, pe frunțile lor sclipesc perle de transpirație.

HORVÁTH *(gâfâie)*: Can-canul este furtuna corpului... norii s-au adunat deja sus, aerul s-a răcit, copacii s-au îndoit... trebuie să mă înfiorez! *(Se oprește)*

Sună la ușa

Bine, pauză. A venit cineva. *(Urlă)* La naiba! Nu se mișcă nici una dintre voi să deschidă?

ANDREA *(rece)*: Așa? Eu așa nu mă duc. Tu ai vrut să exersăm în costume.

Lui Horváth i se strânge gura într-o linie ca muchia de cuțit, iese, trânteste ușa

IMPRESARUL *(intră ca la el acasă)*: Frumoaselor doamnele, vă sărut mânuțele. *(Către Horváth care reîntră în spatele lui)* Cum stăm cu producția, domnule artist? Văd că nu vă economisiți energia...

HORVÁTH *(enervat)*: „Producția” este gata. Sper că ați și vândut-o deja.

IMPRESARUL: Cum să nu, cum să nu. Adică să fiu mai exact, în mai multe locuri s-au arătat foarte interesați de ea. *(Ironie)* O să-mi merit procentul.

RITA *(nu se privește ochi în ochi cu Horváth până la sfârșitul actului)*: Eu am plecat, mă gândesc că-i gata pentru azi. Jutka, nu vii?

JUTKA *(către Horváth)*: Uită-te ce pot să fac! *(Își aruncă piciorul în sus, face un șpagat aproape în aer)*

Cele două fete se duc să se schimbe, Jutka fredonând, din ușa aruncă încă o privire înapoi zâmbind

IMPRESARUL: Domnule Horváth, știți că vă invidiez? Aveți un întreg harem.

HORVÁTH: Bună poantă. Pun de-o cafea înainte de a mi se sparge capul. *(Se uită înapoi din ușa)* Dar așezați-vă odată!

IMPRESARUL: Păi, Andrea dragă? Toți ne-au lăsat... Puteți chiar să vorbiți confidențial cu impresarul dumneavoastră.

ANDREA: Lasă-mă odată în pace.

IMPRESARUL: Doamnă artistă, o să vi se răcească fundul ăla frumos, lăsați-mă să vă ridic. Dacă îmi faceți onoarea...

ANDREA: Jur că sunt obositoare încercările tale permanente.

IMPRESARUL *(cu voce scăzută)*: Vorbești de parc-ai fi renunțat de tot la viață. Crezi că te cred? Ești goală, capul tău e gol, numai bebelușul tău se învâрте în el! De ce te-ai combinat cu căcatul ăsta arivist? Crezi că o să ajungă undeva? *(Printre dinți)* Nu. Să afli odată că nu! O să crăpați într-un bârlog de mahala dacă rămâneți împreună. Este bun numărul vostru, nu zic că nu-i, și toate celelalte... O să vă fac rost de un coregraf super. Dacă maestrul e bun și fetele sunt bune... Simt mirosul succesului precum un arab simte mirosul furtunii de nisip. Mă aplec, gust nisipul, îl am pe limba... și simt.

ANDREA *(se uită la el cu ochii larg deschiși)*: Se învâрте bebelușul meu în mine? Cât de tare mi l-aș fi dorit! Sfântă Fecioară, de ce mă chinui atât? *(Lacrimile curg pe fața ei machiată)* Copilul meu... N-am să mai fiu inocentă niciodată. Viață murdară, ce frumoasă păreai să

fii. *(Din șezut lovește cu piciorul în aer, bolborosește)* Spume, dantele, nașterea lui Venus... vezi? Mă simt de parcă aș avea febră, *(Se uită în ochii imaginii ei din oglinda)* sunt vinovată... n-o să mai pot rămâne gravidă.

IMPRESARUL: Doctorul a zis asta?

ANDREA: Nu, din contră. *(Cu spaimă adâncă)* Dar eu... știu.

IMPRESARUL *(sincer)*: Ai niște picioare superbe.

ANDREA: Ei, dar nu e totuna? *(Îl sărută lung)*

IMPRESARUL *(retragându-se)*: Ești o fată ciudată. Nu vreau să...

ANDREA *(se dezechilibrează când Impresarul pleacă de lângă ea)*: Nu vrei să ce?

IMPRESARUL: Ești ciudată. Nu vreau să ne prindă copilul ăsta. *(Nu imediat)* Chiar mă sperii... de parcă ai avea febră. Ba îți trebuie, ba nu... Trec și mâine. *(Iese)*

Horváth stă în ușa cu un zâmbet diabolic. Își amestecă cafeaua

ANDREA *(epuizată până la moarte, abia poate vorbi)*: Nu admit... înțelege că nu admit să... mă lași încă o dată singură cu omul acesta. Te rog...

HORVÁTH *(inocent)*: De ce, doar nu s-a întâmplat ceva?

ANDREA: Vrei să mă vinzi... vrei să ne vinzi pe toate, toată trupa. *(Respiră chinuită)* Crezi că nu m-am prins de ce ți-a trebuit tocmai acum cafeaua aia împuțită? *(Plânge în hohote)* Ești josnic... Criminalule.

HORVÁTH *(șoptește)*: Mă urâști, este?

ANDREA: Odată ai zis: viața e atât de tristă ca un bar de striptease de mahala unde femeilor bătrâne le este frică pentru că nimeni nu mai e interesat de ele... Pe copilul meu, pe mine... ne vinzi. Un striptease jalnic unde femeile sunt urâte... tu faci să fie viața așa. Müller a râs doar de tine... Te urâsc.

HORVÁTH *(i se schimonosește fața)*: Nici-o problemă, nici-o problemă, dragostea mea, important e că vă lăsați vânduți. *(Se întoarce, iese)*

Rita intră într-o rochie civilă. Cele două fete se privesc o clipă

ANDREA *(i s-a uscat gâtul, șoptește)*: Spune-mi, unde am ajuns?

Tac

RITA *(își aprinde o țigară, se așează)*: E jalnic că sunt aici, nu-i așa? *(Suflă nori de fum, se uită la ei dezinteresată)* Sincer vorbind, mă umilesc profund. *(Îi zâmbește)* Așa e? Mă uit cum te zbați și mi-aduc aminte de lunile de odinioară, de anii de odinioară, de anii mei.

ANDREA: De ce ești aici? De ce ești aici?

RITA: Lucrurile sunt mereu aceleași. Totul se repetă. Totul lafel. Nimic nu se va schimba niciodată, lucrurile domnesc, nu noi. Nu știi? Îl cerți pe Feri să se bărbierească în zilele de spectacol... înainte îl

certam eu. El te chinuie, ești o veveriță într-o roată, înainte eram eu. De ce suportăm cu toții, cine știe?

ANDREA: Într-o zi... o să-l las. Vă las pe toți, totul. Într-o zi voi fi departe de-aici. Mă mărit... cu un străin. Cum o să-l cheme? Nicicum. N-o să-i aflu numele niciodată. O să-mi zică: n-ai să mă mai vezi niciodată dacă încerci să afli ceva despre mine. O să fie un străin, complet străin.

RITA *(râde)*: Niciuna dintre noi n-o să se mărite.

ANDREA: Primesc oferte în fiecare zi. Și tu lafel. Pe hârtiuțe mici, rupte. Băieți de șaispe ani se uită la mine, arabi bogați și vinezi, la fiecare spectacol.

RITA: Vei rămâne singură când sosește vremea. *(Se uită la ea)* Doar Erika, doar ea... A înnebunit pe cineva într-atât încât s-o ia cu el. *(se-nfioară)*

ANDREA *(superstițios)*: Pe dracu.

Fumul de țigară se adună în fața oglinzii

HORVÁTH *(se întoarce, în spatele lui Jutka se sprijină de tocul ușii)*: Doamnele mele frumoase, ia te uite! După cursul de dans, curs de bune maniere. Lecția de astăzi?

ANDREA: Furtuna corpului, domnule. Norii s-au adunat deja sus și aerul se răcește, de parc-aș tremura.

Face o reverență. Jutka râde, Rita schițează un zâmbet

În doi

HORVÁTH *(se pune pup lângă fată)*: A trecut o jumătate de an deja de când am rămas patru. Cred că numai nevoia ne mai ține împreună, dar poate că mai mult. *(Trage din țigara lui Rita lăsată acolo)* Baron așteaptă amnistia sau judecata de apoi. Și Iepure? A dispărut, s-a evaporat, n-o să se mai întoarcă niciodată. Și noi toți? Ce carieră! Mă simt ca un episcop păcătos care dă nemurirea pe bani.

ANDREA: Voi ați fost preferații lui Müller...

HORVÁTH *(rânjește amar)*: Noi am fost preferații lui Müller...

ANDREA *(se uită la el îndelung)*: Nu ți se pare că am fost atât de fericiți?

Horváth râde

Oraș cu oraș, cluburi mici și hale mari. Dacă mă gândesc la asta mă simt de parcă aș fi lovită în față... mă răsfăță trecutul nostru... și mă tulbură. *(Se bâlbâie)* Sau pățesc ca Erika... Ce fel de diavol i-a făcut asta? Măcar dacă ar fi ucis-o doar... Nici n-o să-l prindă vreodată. Jutka n-a avut curaj să se ducă la ea deși îi era cea mai bună prietenă, așa că am identificat-o eu. De câte ori am visat cu ea! *(În șezut se ghemuiește ca un embrion)*

Horváth fumează, se uită la ea îngândurat

Peste mult timp

HORVÁTH: Tot mai ai crampe?

ANDREA: De ce te interesează asta pe tine? Niciodată nu te-a interesat... ai zis să-mi rezolv singură problemele. Ai râs de mine, ai zis că sunt demnă de milă, demnă de milă... (*Șoptește*) tu nu suporti pe nimeni care nu este perfect.

HORVÁTH: Nu-i adevărat, nici eu nu sunt perfect. Nimeni nu este. Dar cred că suntem obligați fiecare să tindem către perfecțiune. (*O clipă de enervare*) Firește că tu nu înțelegi asta. Pentru tine cuvintele astea înseamnă altceva... mai precis nimic. Nimic din ce ar putea avea sens. Sunteți crispați, vă e frică. Poți să te temi tot timpul, toată viața... Trebuie să învingi toate astea, să tai toate firele ce te-ar putea trage înapoi, să găsești modalitatea de a învinge.

ANDREA: Tu vorbești despre copilul meu.

HORVÁTH (*calm*): Nu te fă de râs. Cum să vorbesc despre el. Nici măcar nu înțelegi despre ce vorbesc.

ANDREA: Cât ești de neînțelegător. Neînțelegător că... Nu vezi nimic din ce e cu adevărat important.

HORVÁTH: Ești extenuată. Ce e cu adevărat important...? Tu ești într-adevăr importantă pentru mine și... văd cum te scufunzi în mlaștina asta. Ce milă ți-e de tine! (*Tandru*) Nu e voie să ne fie atât de milă de noi înșine. Nu știai, Andreuța? Trecutul e o chestie jalnică. Trecutul nici nu există. Nu te gândi la el.

ANDREA: Prostule. (*I se uită în ochi*) Uneori te urăsc într-adevăr.

HORVÁTH (*fumează îngândurat*): Unde se duce drumul tău, Andreuța?

ANDREA: Și al tău?

Pe stradă

JUTKA: De-aș ști ce te ține aici...

RITA: Asta-i simplu: munca. Nu mai simt nimic pentru nici unul dintre ei,- fiecare cu problema lui. (*Ezită*) Știi, pe Andrea o și compătimesc.

JUTKA: Am fost foarte surprinsă că te-ai întors.

RITA: Ți-a picat fața, țin minte.

JUTKA: S-a deschis ușa și erai pur și simplu acolo. Am crezut că va fi circ. Nu-mi place așa ceva.

RITA: Ce să fac, trebuie să muncesc ceva. (*Încet, peste mult timp*) S-a deschis ușa și eram pur și simplu acolo. Dacă-ai ști cum îmi bătea inima.

În apartament

ANDREA: La ele te uiți pe geam, nu-i așa? Le aud vocile. Problema e că mă minți. Te sprijini cu coatele pe pervaz, fumezi și minți, - nimeni nu știe ce e în capul tău. Firește că acum știu deja... că nu am însemnat nimic pentru tine. Dar cred că nimeni. Era o vreme când mă chinuiam să ghicesc la ce te gândești. La ce sau la cine...

HORVÁTH: O, asta mă emoționează. Continuă, poate mă și îndrăgostesc de tine. Dar ai grijă să nu mă plictisești. Plângi, dulceată? *(Andrea își caută în poșetă)* Plânge oare? În lumina asta este chiar plăcută. Dar viața?! Asta-i altă poveste, draga mea. Ce am putea să ne mai spunem?

ANDREA *(încet)*: Așa-i că... s-a sfârșit? *(Îl prinde de mână fără să se uite la el)* Mi-am dat seama de asta de la chiuretaj încoace. Apartamentul ăsta împruțit a omorât totul în mine ca și anul ăsta împruțit. *(Se uită în oglindă)* Ce s-a schimbat? Nu înțeleg, nu înțeleg. Am vrut să fiu nevasta ta, să am grijă de tine... prima dată când am vrut să am grijă de cineva în viața mea. De câte ori mi-am sunat mama înainte de a veni tu acasă, ca să-mi vorbească și mie cineva frumos în ziua aia. Sau uneori doar pentru sfaturi, cum să gătesc. *(Gest nerăbdător)* Firește că nu mă pricepeam la nimic. Dar asta pe tine nu te-a deranjat, doar pe mine. Și uneori... erai așa cu mine... *(Gest de neînțelegere)* Ce an împruțit a fost. Nici nu știu de ce am făcut totul.

Liniște îndelungată, camera se scaldă încet în semi-întuneric, singura pată de culoare este fata culcată pe spate cu fusta ei scurtă de un roșu aprins. Se uită la tavan, încearcă să-și adune gândurile. Horváth la geam cu spatele spre ea.

Uneori mă-ntreb dacă n-ar trebui, poate, să reluăm totul de la capăt. Cu totul altfel.

Horváth izbucnește în râs

Pe stradă

IEPURE: E vreo problemă că te-am așteptat?

RITA *(râde)*: Cum să fie. Nu te-am văzut de mult. Ai avut treabă pe aici?

IEPURE: Am auzit că trupa e din nou împreună *(Jenat)* m-am gândit să vă văd.

RITA: De mult n-ai mai fost pe la noi. Între timp ne-am luat adio de la balet. Horváth experimentează mai nou can-canul.

IEPURE: Va ieși ceva?

RITA *(după o clipă de ezitare)*: Cum să nu.

IEPURE: Și cum e?

RITA: Să dansez din nou? *(Zâmbește drăguț)* Super.

IEPURE *(brusc)*: Știi la ce m-am gândit? Să mergem la Luna Park. La urma urmei e aproape, la o aruncătură de băț.

RITA: Nu, n-am chef. Sunt obosită.

IEPURE *(o trage de mână)*: Te rog...

În Luna Park. O bancă.

Zgomot îndepărtat. Cei doi mănâncă hot-dog

IEPURE: Cum a fost?

RITA: Montagne rousse-ul? Divin. Mi s-a întors divin stomacul.

IEPURE: Hot dog-ul face bine. *(Mănâncă)* Așa de bine mă simt aici. Dacă-ai știi cât e de căcat la servicii! Nici nu știai că lucrezi, nu-i așa? Totul se termină odată, firește. *(Pauză)* Șeful meu e idiot ca un cur. Mă termină, vorbesc serios. Scrie „fereastra” cu doi „k”. Cred că are trei clase în total. *(Stă pe gânduri)* Nu, mai degrabă doar două, ca un tren personal. Într-o dimineață a venit la lucru cu fața zgâriată... firește că mi-am dat imediat seama că încercase să mănânce cu cuțitul și furculița. *(Se murdărește cu mâncarea)*

RITA *(râde de el. Iepure face o față nenorocită, Rita încearcă să-i curețe hainele)*: Iepuraș, pe cuvântul meu că mi-era dor de tâmpeniile tale. Ești plin de muștar.

IEPURE: Deși eu am cerut ketchup...

RITA *(râde, se sprijină de Iepure, râsul ei se transformă în tuse)*: M-am înecat cu hot dog-ul ăsta împutit.

IEPURE *(se uită la ea suspicios)*: Montagne rousse-ul... Am avut un prieten care, când a fost mic, s-a lovit la cap. De dulap. I s-a fisurat craniul. O fisură subțire ca un fir de păr, așa încât nimeni n-a observat-o. Apoi... peste ani buni s-a urcat în trenuleț, și când a coborât... a început să tușească îngrozitor. A tușit într-un hal că eu am știut imediat că totul s-a terminat. S-a terminat.

RITA: Sfântă Fecioară! Și ce s-a întâmplat cu el?

IEPURE *(se încurcă)*: Asta nu de aia am povestit pentru că întâmplător a scăpat. Poate că nici tu n-ai să pățești nimic! Vorbesc serios, se poate!

RITA: Sfântă Fecioară! Simt că mi se redeschide fisura.

IEPURE: Așa-i? Așa-i? Am zis eu. Aici în spate... nu, în față pe frunte. Asta e mai bine. Există speranță.

RITA: Există? Dar nu glumești? Pe bune?

IEPURE: Există, jur. Lasă-mă să văd. La noi pe palier locuia un medic, așa că eu mă pricep. *(O ia în brațe)*

RITA: Deci scap. Doamne ajută. *(Îl ia încet de mână și îi întoarce brațul)* Interesant, mă simt destul de bine deja. Tu nu? De ce, care e problema?

IEPURE (geme): Mi-e teamă că în starea ta asemenea performanțe îți fac rău. Probabil că o să ai dureri...

RITA: Interesant. Nu simt nici-o (*Îi mai întoarce brațul*) durere.

Iepure țipă. O femeie în vârstă trece pe lângă ei

IEPURE (geme): Doamnă, am ajuns în ghearele unei femei brutale. Dacă vedeți o cabină telefonică, vă rog să anunțați poliția.

FEMEIA (disprețuitor): Voi, tinerii, credeți că se poate orice. (*Pleacă*)

Iepure pune mâna pe umerii lui Rita și o privește în ochi ca un băiețel. Rita se uită la pământ zăpăcită. Face un pas de lângă el

IEPURE (soarbe cu zgomot. *Învârte cutia de cola*): Împutitele astea or să ne supraviețuiască. (*Arucă furios cutia*) Pizda mă-sii de viață! N-am devenit un om de succes, ce să fac? Toții reușesc cumva. Îmi crapă obrazul. Lucrul cel mai de succes în lume este succesul. Am să sparg banca la ruletă. Cumpăr arhipelagul Hawaii. Sau mă fac medic. Ția-s bogați.

RITA: Dar sunt sculați noaptea.

IEPURE: Mă fac chirurg plastician. Femeile nu obișnuiesc să vină noaptea cu salvarea ca să-și umfle sânii. (*Pe gânduri*) Deși cine știe.

RITA: Cred că noi trei o să reușim. Poate că ar trebui să plec de acolo. Ar trebui să plec de acolo. Dar unde?

IEPURE: Te amăgești doar. Dar ai dreptate. Cine n-ar face lafel?

RITA (*tristă*): Ce pricepi tu din toate astea, Iepure?

IEPURE: Cei trei porumbei, vezi? Pe balustradă. Se uită la hot dog-ul meu (*Îl acoperă*) Știi când.

RITA: Poate că ai dreptate. Poate că ar trebui s-o șterg. Toți mă plictisesc. Doamne, cât de tare mă plictisesc. Ce căcat împutit. (*Se sprijină cu spatele de bancă*)

IEPURE: Se uită... se uită la mine. Sunt deja patru. (*Neliniștit*) Spune-mi, ai văzut Păsările? Hitchcock.

RITA: Să pleci de tot. Acolo unde se duc norii ăia. Nu contează unde.

IEPURE: Mă simt mizerabil. Fii atentă... să le dăm hot dog-urile noastre de bună voie și să fugim.

RITA: Am să sfârșesc rău.

IEPURE: Phu, au plecat. Ce zici?

RITA: Nimic. N-are importanță.

IEPURE (*o ia în brațe. Rita îl lasă. Iepure încet*): Și acum nu simți că te apasă ceva lateral pe frunte? Știi, fisura ta.

RITA: Javră ce ești. (*Îl boxează în coaste râzând*)

IEPURE: Tu poate nici nu știi ce simt... Omul dacă vrea foarte tare să spună ceva ce are pe suflet, e foarte posibil să nu reușească. E bine cu tine. Bine... dar ar trebui spus mai mult de atât.

RITA *(îi zâmbește)*: Iepure, tu vorbești prea mult.

IEPURE: Am fost odată singur într-un cinema foarte prăpădit și stăteam în față de tot, știi? Și am văzut... că ceva în fața mea scoate fum. Ce o fi, îmi zic în gând. Cineva a aruncat un muc de țigară sau un chibrit pe jos și erau acolo tot felul de hârtii și altele. Și scotea fum și ardea. Și am sărit în sus și am vrut să strig, pentru că doar eu îl vedeam. Dar nu am reușit să spun decât f-f-f... Și toți urlau la mine să m-așez și să tac din gură. Stăteam acolo și mă simțeam ca un idiot.

RITA: Trebuie să fi fost groaznic.

IEPURE: Toți au sâsâit.

RITA: Și eu aș fi sâsâit.

IEPURE: Dar cel mai rău a fost că m-au crezut nebun. Adevărul este că și înainte am mai avut din astea. După aceea am avut întâlnire cu o fată. Am ieșit din cinema total amețit și i-am cumpărat flori. *(Deja strigă)* Și atunci am simțit că n-am să pot să-i spun „ți-am adus flori” și din cauza asta am hotărât să-i spun doar „flori” și să i le dau. Dar când a venit, eu stăteam în fața ei ca un idiot și n-am putut să scot nici un afurisit de cuvânt. Stăteam doar în mama mă-sii de viață și ea devenise deja foarte nervoasă pentru că nici măcar n-o sălutasem, și a-nceput să urle la mine, iar eu m-am gândit atunci să-i spun cât pot de tare „flori”, și atunci am deschis gura și am început să urlu *(Urlă)* „foc, foc, foc!” *(Râde ascunzându-și fața în palme)*

RITA *(râde tare. Impunător)*: Du-mă la roată!

IEPURE *(afurisit)*: Bine. Cu mare drag. Deși, permite-mi să-ți spun că mai demult am lucrat și eu într-un asemenea loc și am văzut că tipii ăia care montează cutiile alea plutitoare se fac criță în fiecare zi și încurcă roțile dințate. În fine, dar de asta nu ne putem da seamă decât atunci...

Rita se amuză foarte tare, e atentă. Iepure vrea brusc s-o sărute

RITA: Nu, asta nu, Iepure. Nu.

Iepure, după o clipă de derută se prosteste iar. Pleacă. Roțile se învârt, vânzătorii ambulanți strigă, iarmaroc în plină desfășurare. Lumini, reclame de neon, Mickey Mouse-uri, cutii de Marlboro umblătoare, nebunie de târg, se liniștește încet-încet.

Liniște de seară

RITA *(singură)*: N-a meritat... n-a meritat...

STRĂIN CU HAINE DE PREOT: Puțin este ce merită, deși dumneavoastră nu știți asta încă.

RITA: M-ați speriat. Pe cuvântul meu că m-ați speriat tare de tot.

STRĂINUL *(zâmbește amabil)*: Iertați-mă! N-am vrut, nu-mi place să sperii oamenii. Îmi permiteți să mă așez?

RITA: Oricum am rămas singură, absolut singură.

STRĂINUL: Nu suntem singuri niciodată. Cuiva îi pasă tot timpul ce devenim.

RITA: Credeți? Știți, eu nu cred. Sunteți preot, nu-i așa? Spun asta din cauza hainelor. (*Râde*) Altfel n-aș sta aici cu dumneata. E un loc cu o reputație proastă. Un preot care se duce de la biserică spre casă, e atât de neobișnuit, dac-ați ști! Omul ar putea crede că trăim din nou un timp al păcii, vedeți, mă și apucă plânsul, mă iertați. Știți, mi-am adus aminte de copilăria mea, de mama. E ciudat că vorbesc așa cu dumneata, dar... De câte ori am adormit în poala mamei la slujba din noaptea de Crăciun. Unde sunt toate astea? Firește, e jenant când omul se emoționează. Vedeți cum îmi descarc sufletul? Și știți de ce? Pentru că sunteți străin.

STRĂINUL (*o ascultă atent*): Sufletul. Singurul lucru care merită. (*Zâmbește*) Sper că știți că n-avem voie să-l lăsăm să se piardă?

RITA: Sufletul meu îmi aparține! Dumneata n-ai nimic de-a face cu el. Uitați-l. De ce stați aici cu mine, mieii dumneavoastră v-așteaptă deja.

STRĂINUL (*ezitând*): Miel părăsit, trăiește sub amenințare într-un loc străin, într-un loc rău. Sufletul lucește luminos, este imposibil de murdărit.

RITA: Ce tot vorbești, omul lui Dumnezeu? Câți își fac griji pentru mine! Prea mulți! Toți vor ceva de la mine, dumneata ce vrei? Mântuirea mea, așa se zice...? Vă obosiți degeaba. Mi-e teamă că s-a dus pe apa sâmbetei.

STRĂINUL (*cu gâtul uscat*): Dumneata ești dansatoare, nu-i așa?

RITA (*indiferent*): De unde știți?

STRĂINUL (*râzând melodios*): Vă urmăresc de multă vreme. Dac-ați știți, fata mea, de când vă calc pe urme...

RITA: Pe urmele mele? Nu rentează. Să vă simțiți de parcă ați visa? S-aveți amintiri rele? Să lingușiți, să vreți totul... Dumneata? Să vă chinuie neliniștea... boala cea mai jalnică. Și să vă placă banii! Să învățați scamatorii că un magician stilat, și s-aveți precum un rege curte. Zile fără caracter, ce le-ați savura părinte! Și toate astea nu ar fi decât o copie nereușită a vieții mele.

STRĂINUL: Mă întristezi, fata mea. Sufletul dumitale nemuritor este bolnav.

RITA: Și pesemne nu este nici nemuritor. (*Izbucnește în plâns*) O, părinte, de ce nu există scăpare? Vă rog să mă ajutați, vedeți că plâng, vă rog. Dumneavoastră sunteți probabil ultimul om inocent... altfel v-ați fi dat seama cine sunt și ați fi fugit de mine. Sunt un nimeni mic și jalnic. M-am umilit, sunt o lașă. De ce nu pot să trag o concluzie? Poate că sentimentele mele sunt prea profunde, sau poate prea superficiale. N-am să aflu niciodată ce se petrece în adâncul meu.

STRĂINUL: În adâncime se învâрте un vârtej. Cine-l privește, amețește. Vederea lui l-ar șoca. Trebuie să piară fără milă. Să piară, mă-nțelegi? Cum

sună...? Adu-ți aminte în gând, te-implor. Dacă te șochează, respinge-l, orice ar fi, o parte a corpului sau un gând.

RITA

(*cu nădejde nebună*): Oare există viață veșnică?

STRĂINUL:

Există o viață veșnică, curată, pură. (*Ezită*) Și până atunci? Tot ce este curat... viața ostenitoare, creșterea copiilor, teama de ce va veni. Pragul peste care trebuie să pășim cu toții... (*Visător*) pragul ultimei judecăți.

RITA

(*nebunatic*): Viața ostenitoare și creșterea copiilor... părinte, eu am avut trei chiuretaje. Cine a vrut asta? Cine ne umilește?

STRĂINUL:

Eu știu cine.

RITA:

De ce nu mai pot să am copii? Și de ce suntem singuri?

STRĂINUL:

Inima Lui este tristă, îi așteaptă pe cei pierduți. Respinge, fata mea, lucrurile care te șochează. (*Extrem de trist*) Cunoști albul? Albul zăpezii, albul lenjeriei curate de pat, spuma pâ râurilor repezi. Trebuie să devenim curați. Ce milă mi-e de tine, fata mea! Mi se frânge inima.

RITA:

Dumnezeul meu drag! (*Plânge în hohote*)

STRĂINUL:

Dacă aș putea să vărs o lacrimă, aș plânge cu tine, fata mea. (*Duce mâna la geantă și o deschide*) Milostivitatea Lui peste noi.

HORVÁTH

(*vine*): Rita! Tu aici?

Străinul dispare în ceață

RITA:

Feri! Feri! (*Fuge spre el*)

În doi. Scenă suplimentară

IEPURE:

Știu de ce vreți să vorbiți cu mine. Că să-i iau locul lui Feri Horváth în trupa asta nouă. Dumneata vrei să-l dai afară pe Horváth.

IMPRESARUL

(*râde melodios*): Dacă știți deja... Dumneata ești un băiat foarte deștept, Iepure.

IEPURE

(*plictisit*): Mi-e teamă că n-aveți destulă putere pentru asta.

IMPRESARUL

(*zâmbește*): Am toată puterea ca să fac asta... Iepure. De fapt, de ce vi se spune așa?

IEPURE

(*plictisit*): Pentru că aveam gură de iepure când eram mic. Am rămas până în ziua de azi cu defect de vorbire.

IMPRESARUL:

Nu se observă.

IEPURE:

Adică... pesemne că a trecut. Cam de când a plecat Müller. Deși...

IMPRESARUL:

De jumătate de an s-a desființat trupa...

IEPURE:

... nu mă duc la nimeni.

IMPRESARUL:

... și eu m-am hotărât s-o pun pe picioare.

IEPURE: Ca să fiu sincer, nici nu m-am dus vreodată. Mi-era rușine.

IMPRESARUL: Sincer vorbind: văd ceva fantezie în ea.

IEPURE: Dar nici defectul meu de vorbire nu mă mai interesează.

IMPRESARUL: Dar nu în felul ăsta. Cine știe ce aduce ziua de mâine!

IEPURE: Cine știe ce mă interesează pe mine de fapt?

IMPRESARUL: Dumneata trebuie să-nțelegi: trupa lui Horváth este neviabilă.

IEPURE: Despre ce vorbim noi doi de fapt?

IMPRESARUL: Noi doi vorbim despre același lucru. Viitorul.

IEPURE: Vă mulțumesc pentru ofertă, și cu mulțumiri o refuz.

IMPRESARUL: Omule! Dar de ce?

IEPURE: Eu știu motivul.

IMPRESARUL: Dumneata nu gândești, prietenul meu tânăr, voi nu gândiți niciodată. Dar firește că nu am nevoie de dumneata ca să gândești, ci să dansezi.

IEPURE: Nu cred că vă prea interesează, dar vi-l pot spune.

IMPRESARUL: (*trist*): V-am vrut doar binele. Dumneata ești nebun, fiule. N-o să se aleagă nimic din dumneata.

IEPURE: Nu-i iau locul lui Horváth pentru că el este mult mai talentat decât mine. Mai precis: el este un talent. Păstrați-l, odată el va putea însemna foarte mult pentru dumneata.

IMPRESARUL: (*trist*): Îmi pare rău pentru dumneata. Văd că sunteți foarte hotărât. Mi-e teamă că... mai târziu o să regretați. Numai că atunci n-am să vă mai fiu la îndemână, ca să vă ajut.

IEPURE: (*políticos*): N-am nevoie de ajutorul dumatăle. (*Se mai întoarce*) Dumneata ești un om bun. M-ai dezamăgit într-un sens bun. (*Pleacă*)

La vorbitor într-un penitenciar.

Apar Jutka și Horváth

JUTKA: Salut.

BARON: Salut.

HORVÁTH: Hello. Ce mai faci? (*Toți se jenează*)

JUTKA: Avem timp până la ora treisprezece, așa a spus sticletele.

BARON: Nu le zi așa.

JUTKA: Totuna. Deci până la unu. Până la unu...

HORVÁTH: (*stă lângă Jutka, după o pauză de tăcere*): Jutka ți-a adus ceva. A lăsat afară.

JUTKA: Ți-am adus...

BARON: Nu-mi trebuie nimic, mulțumesc.

JUTKA: Pachet. Cu tot ce-ți place. Trebuia să-l lăsăm afară. Noi rămânem până la unu.

BARON: Altă dată să n-aduci nimic.

JUTKA: Au spus că-l primești.

BARON: Am mai spus-o și data trecută.

JUTKA: Azi-noapte am visat cu tine, știi.

BARON: (*indispus*): Și ce ai visat?

JUTKA: Că se va schimba totu-nspre bine. Că nu mai ești aici...

BARON: Am auzit că te-nsori, Horváth. Bine faci.

JUTKA: Așa de bine a fost...

BARON: Ai noroc cu Rita, crede-mă.

JUTKA: De ce tot vin eu aici?

HORVÁTH: Nu-i încă sigur. Ea vrea tare de tot.

BARON: Să vrei și tu odată.

HORVÁTH: Să lăsăm asta acum.

BARON: În sfârșit cineva care te suportă.

JUTKA: Totuși eu sunt absolut convinsă că se va schimba înspre bine totul.

BARON: Iar pe tine Jutka ăștia te cred deja nebună că vii atâta pe-aici. Îți petreci tot timpul în închisoare.

HORVÁTH: (*încurcat*): Lasă asta, omule. Ce va fi cu tine? Uneori mi se pare că totul e o înscenare.

BARON: Contul trebuie odată achitat, Horváth. Nu pot să fiu veșnic ștrengar. (*Se plimbă*) Acuzarea e gata, îmi aștept verdictul. Am ucis un om, și? ... I-am împrăștiat apartamentul, i-am luat totul, dar am dat-o în bară. Restul ce mai contează? Dar nu pot să rămân aici veșnic, trebuie să se știe că am și eu dreptatea mea.

JUTKA: (*șoptește*): Judecătorii n-or să înțeleagă nimic.

BARON: Nu putem fugi la nesfârșit de ceea ce urmează. (*Se plimbă*) Nu mi se mai ajungea la nas, deși eram un prăpădit, un nimeni. E timpul să înțeleg totul. Vroiam să fiu mare domn, mare șmecher, scamatoria asta nu mi-a ieșit și m-am dus de râpă. Contul ăsta eu îl achit.

JUTKA: Baron... aș vrea să te aștept. Aș vrea să te aștept. Aș vrea să... nu știu dacă o să meargă? Baron... o să mă urăști?

BARON: Ce mi-aș fi dorit! O întreagă grădiniță de copii. M-aș fi dus cu tine în camera de naștere. Dar asta aici nu contează. Criminali, nebuni, vagabonzi. Trebuie să uiți, să scapi de toate astea. Uită-mă! Măcar am fost capabil să-ți spun asta. Sunt un vierme, dar un vierme cu stil. Părul mi se înmoaie de sudoare, gura îmi tremură, mi-e scârbă

de mine, dar în vis o fac totuși din nou. M-am săturat de toți cei care au rămas cinstiți. Până și tu, ce știi tu despre mine? Fragmente... Dacă-mi povestesc viața, murdăresc cu ea pe toți. Ce fel de urmă las eu după mine? N-ar fi mai bine să dispar numaidecât pentru totdeauna? Ce mai aștept? Îmi număr pașii. Scriu comentarii nesfârșite la viața mea. Păi, rămâi cu bine, fantezie magică! N-am decât să te-ngrop și s-arunc pământ peste tine. Iute.

JUTKA: De-ai mai scăpa de-aici.

BARON: Nu m-ar aștepta nimic. Și nimeni, nici tu. (*Plictisit*) Viața nu se oprește. Aș porni de unde-am rămas? Mă simt păcălit, nu mi s-a dat să fiu nici măcar nemernic. Respir adânc, să-mi potolesc rușinea. (*Râde forțat*)

JUTKA: Mi-e teamă că nu mai suport. Nu suport cum mă chinui. Jur că am făcut totul pentru tine. E firesc ca tu să ai dreptul la tot, dar ce mai aștepți de la mine?

BARON: Nu mai vii, așa-i?

JUTKA: Doar tu ești cel care vrea asta, tocmai tu.

BARON (*râde de ea*): Cât ești tu de stupidă, într-adevăr. Când se va sfârși totul, ție o să-ți fie cel mai greu. Dar evident, tu nu știi asta încă.

JUTKA: Tu ai zis că n-ar folosi la nimic.

BARON (*calm*): Nici n-ar folosi. Du-te!

JUTKA (*distrusă*): Iartă-mă, dar nu o să mai pot veni aici. Eu știu că nu sunt cu adevărat vinovată de nimic. Și nu vreau să mă mai gândesc la asta. (*Pleacă*)

BARON: Păi, pe tine nu te miră nimic? Chiar nimic?

HORVÁTH: Cu frânghia pe gât mai bine taci. Asta nu mai e glumă, s-a decis totul. (*Îi oferă tutun*) Spune, ce rămâne din tine, omule? (*Baron fumează*) Propria piele îi este dragă fiecărui animal. La asta să te gândești. Atenuare poți găsi oricând. Trebuie doar s-o cauți.

BARON: Propria piele îi este dragă fiecărui animal. Plânge sub cuțit... Și ce ridică omul din jeg, din rândul animalelor? Avem piele de aur? Merită asta atât? Și cine vede dinainte ce ne așteaptă dincolo de toate astea? Asta e bine sau e o nebunie? Cu frânghia pe gât mai bine tac.

HORVÁTH: Plângi, salivează pe pantofii judecătorilor (celor trei inimi moi care abia așteaptă să te-njuri singur. Inima lor este din unt topit, n-au cum să țină frânghia, tremură până mai ai carne pe oase, bâlbâie-te până mai ai limbă. Roagă-l pe cel în care crezi să aibă milă) altfel ce rămâne din tine? (*Își aprinde o țigară*) Frunză în bătaia vântului.

BARON: De jumătate de an stau în celula mea privată și o să mai stau încă o jumătate așteptând grațierea care, firește, va veni. Îmi reparc viața și îi raportez unicului meu vizitator, ție, la ce concluzii am ajuns. Ce fel de drepturi am avut și ce fel de obligații. Ce puteam să fac? Puneam pe cântar drepturile și obligațiile și talerii rămâneau în

cumpănă. Să evaluăm opera mea pământescă. Ce a rămas după mine? Vina mi-e întâmplătoare, viața mi-e întâmplătoare, am fost toporul lui Raskolnikov. Trebuie să înțeleg pentru ce am trăit până acum douăzeci și patru de ani. Cred că n-am priceput nimic. Dar firește că asta nu contează.

HORVÁTH

(se ridică pe vârfuri la fereastra cu gratii): Mănâncă deținuții, vezi? În mijloc gardianul. Douăzeci de ani ai să mănânci și tu așa. Ce ciudată e imaginea asta. *(Rânjește)* Auzi, lui Müller i-ar place!

BARON:

Să lucrăm cu Müller... a fost, firește, îngrozitor. Ura lumina artificială, dar și soarele arzător. Iar eu care mă ocupam de închirierea sălilor, credeam că înnebunesc. Trebuia lumină filtrată, numai norii, norii... sau amurgul. Mă simțeam de parc-aș fi luptat cu Dumnezeu. Chinuie-te, chinuie-te și cine zice că o să și reușești? Cum ne regiza a fost, firește, îngrozitor. Sau asta am spus deja? Auzi, Horváth? Dacă regizezi pe cineva, te va urî. Sau se va teme de tine. Trebuie să-i dai comenzi. Fă schițe, desenează-l pe o hârtie, - dacă ai desenat pe cineva, ai și pus mâna pe el. Mă auzi? Drumul ăsta duce, firește, în iad.

HORVÁTH

(se uită la deținuți): Parcă ar fi un coșmar nemțesc, baroc. Cina pușcașilor detașamentului „Sfântul Gheorghe” la duce. Cine l-a făcut?

BARON:

Holbein, da, un nemernic de treabă, îmi place de el. În fiecare zi s-a îmbătat și și-a bătut nevasta. Căuta drumul spre mântuire. *(Se ridică pe vârfuri, se uită)*

HORVÁTH:

E ca un tablou. Vezi? *(Râde, bate în gratii)* Sunt gri, nu-i așa? Gri, în pizda mamei lor!

Scenă suplimentară.

Se poate introduce în mijlocul piesei. Doi inși aplecați asupra unui trup, într-o piață, seara târziu

POLIȚIST I:

Din ce ești tu alcătuit, omule? Eu nu mai pot să mă uit...

POLIȚIST II:

Ți se întoarce stomacul?

POLIȚIST I:

Cu așa ceva nu te poți obișnui.

POLIȚIST II

(examinează trupul): Pe burtă e crucea însângerată. A muncit „călugărul”.

POLIȚIST I:

Dar de ce le taie așa? *(Se luptă cu greața)* Totul e plin de...

POLIȚIST II:

Și acum?

POLIȚIST I:

Da, da, domnule locotenent, lecția e servită. *(Se întoarce cu spatele la el, vomită)*

- # -